

Hồi 12

**Sa mạc mệnh mông,
Song kiếm tung hoành trên núi tuyết**

Sa Mạc Hồng nói:

- Thạch huynh nếu không coi tiểu muội là người ngoài, thì xin bảo cho biết sơ qua câu chuyện, việc này phải cẩn thận lắm mới được.

Kế Chí thấy nàng có vẻ tha thiết lo lắng cho mình thì cảm động lắm nên không cự tuyệt, đành đem câu chuyện tao ngộ của mình kể qua cho nàng nghe. Vừa nhắc đến tên Thượng Quan tiên sinh, Đan Lỗ Ty đang ngồi vụt đứng phắt dậy, sắc mặt lộ vẻ sợ hãi, hấp tấp hỏi:

- Thượng Quan tiên sinh? Chàng là đồ đệ của Thượng Quan tiên sinh à? Vị lão tiên bối ấy vẫn còn sống ư?

Thạch Kế Chí ngăn người hỏi lại:

- Cố nhiên còn sống. Thế có gì là?

Đan Lỗ Ty tự biết lỡ lời, đôi má đỏ ửng, ngượng nghịu nói:

- Có gì lạ đâu. Tôi chỉ lấy làm ngờ rằng: Theo sư phụ tôi nói thì Thượng Quan lão tiên bối thiện nghệ ngón Thất Cầm Chưởng, thiên hạ vô địch, cả đến Thiên Sơn Tam Lão cũng không dám coi thường. Chàng đã là đồ đệ của người thì chẳng có gì đáng sợ, Thiên Sơn Tam Lão dù ghê gớm đến đâu cũng phải nể mặt người đôi chút...

Ngừng một chút nàng lại nói tiếp:

- Tôi vẫn tự nghĩ chàng còn ít tuổi mà sao bản sự đã cao siêu đến thế, thì ra chàng là đồ đệ của Thượng Quan lão tiên bối. Chắc là chàng phải biết môn Thất Cầm Chưởng?

Kế Chí vẫn nhớ lời sư phụ dặn không nên khinh suất biểu lộ môn đó ra, bèn chỉ cười đáp:

- Cô nương quả có lịch duyệt nhiều, nhưng ngu huynh theo thầy học nghệ mới được một phần mười, nhất là môn Thất Cầm Chưởng lại là môn tuyệt học trong thiên hạ, lại chưa học được tí gì. Kể cũng đáng buồn.

Đan Lỗ Ty nghe nói cũng tin là thật, chỉ cười đáp:

- Nhưng dầu sao chàng cũng là đồ đệ của Người, thế cũng đủ làm cho người ta kính nể. Song chẳng hay vì cớ gì chàng lại kết oán với Thiên Sơn Tam Lão?

Kế Chí thở dài một tiếng, rồi đem chuyện của mình và Hoàng Minh Xung thế nào kể lại tỉ mỉ cho Đan Lỗ Ty nghe. Đan Lỗ Ty vừa nghe vừa cau mày, khi chàng kể dứt lời, nàng ngồi thừ ra một lúc rồi khẽ nói:

- Việc đã đến thế, cũng không biết làm thế nào được nữa. Có điều Thượng Quan lão tiên bối đã dẫn chàng đến đây, thiết tưởng cũng không có gì đáng ngại. Tiểu muội đối với cháu gái chủ nhân nhà này cũng có quen biết một lần, vậy để tiểu muội đưa chàng giới thiệu với cô cháu gái trước, chàng nghĩ có nên không?

Kế Chí bản tâm không muốn thế, nhưng không nỡ cự tuyệt tấm lòng sốt sắng của nàng, đành gật đầu nói:

- Vậy tốt lắm, nhưng sợ phiền cô nương nhiều quá.

Đan Lỗ Ty cười nói:

- Tiểu muội vẫn định lên Ngọa Mi Trang chơi từ lâu, ở trong ấy có nhiều thứ trái cây ngon lắm, không tin chàng thử vào nếm qua cho biết

Kế Chí chỉ cười lắc đầu, nghĩ bụng:

- “Giờ phút này mà nàng còn nghĩ đến chuyện ăn với chơi. Mình chỉ cần được khỏi ăn đòn là may mắn lắm rồi!”

Hai người cùng đứng lên. Sa Mạc Hồng tháo yên ngựa ra, chợt lại hỏi:

- Thạch huynh đã sửa soạn sẵn lễ vật chưa?

Kế Chí ngạc nhiên:

- Lễ vật gì?

Sa Mạc Hồng cười nói:

- Chàng ở xa đến đây bái kiến người ta, huống chi lại đến để xin lỗi, chẳng lẽ một món lễ vật cũng không có, thì coi sao tiện?

Kế Chí bất giác đỏ mặt nói:

- Cô nương nói phải lắm, bây giờ biết làm thế nào? Ở trên núi này còn biết mua gì được?

Đan Lỗ Ty cười rất tươi nói:

- Tiểu muội đã nghĩ được một món, chỉ sợ Thạch huynh không bằng lòng...

Kế Chí vội nói:

- Xin cô nương cứ nói, bất cứ vật gì tôi cũng vui lòng.

Đan Lỗ Ty nói:

- Chàng đã chẳng nói là có đem theo nhiều vương mật ư? Bây giờ nếu lấy ra một miếng tặng họ, thì còn lễ vật nào quý hơn nữa?

Kế Chí nghe nói mừng lắm, vội mở gói hành lý lấy ra một khối mật. Đan Lỗ Ty tìm lấy chiếc khăn lụa bọc lại, Kế Chí lại lấy cái thiệp để kèm vào. Đan Lỗ Ty cầm thiệp lên xem, chỉ thấy đề rằng:

“Nga Mi Tiểu Nhạn Phong, cố hữu Thượng Quan.

Cho đồ đệ là Thạch Kế Chí đến vấn an.”

Đan Lỗ Ty đọc xong cười nói:

- Cái thiệp này thật là một lá bùa hộ mệnh. Thử xem ba lão quái này sợ hay không sợ. Chúng ta đi thôi.

Nói xong, hai người sánh vai đi trên chiếc cầu đá. Vừa dắt ngựa đi được vài bước, chợt thấy đầu cầu bên kia có hai người đàn ông mặc áo đen, đầu quấn khăn xéo nhảy ra.

Hai người đều dùng thuật khinh công thượng thừa, chỉ nhô lên nhô xuống hai lần là đã nhảy tới trước mặt Thạch Kế Chí và Đan Lỗ Ty.

Người đứng trước trạc trên hai mươi tuổi, diện mạo anh tuấn, vừa đặt chân xuống đã rút ngọn Vạn tự đoạt, chỉ ngang trước mặt quát to:

- Ai kia. Ngọa Mi Trang này đâu phải chỗ ai muốn đến cũng được?

Kế Chí thấy anh chàng thanh niên nói năng thô lỗ, bất giác nổi giận, đã định mắng lại mấy câu, Đan Lỗ Ty vội bước rảo lên cười nói:

- Có phải Sa đệ đó không?

Thiếu niên sững sốt nhìn kỹ Đan Lỗ Ty một lát, rồi chợt reo lên cười nói:

- Tôi tưởng là ai, thì ra nữ hiệp khách Sa Mạc Hồng! Thật hân hạnh. Xin mời nữ hiệp vào chơi, hôm nọ thư thư tôi cũng vừa nhắc đến nữ hiệp.

Nói xong quay lại bảo người đứng bên:

- Hác nhị kha, đây là Sa Mạc Hồng tiểu thư, bạn thân của thư thư tôi, từ phương xa đến đây bá hội, chúng ta phải tiếp đãi cho tử tế.

Người thứ hai tuổi cũng chỉ độ hai mươi sáu, hai mươi bảy, vóc dáng rất cao, diện mạo bình thường, nghe nói vậy bèn đưa mắt nhìn Đan Lỗ Ty sắc mặt dường như cũng có chút cảm tình.

Đan Lỗ Ty mỉm cười thi lễ, rồi trở Thạch Kế Chí giới thiệu:

- Vị này là cao túc của Thượng Quan tiên sinh, phụng sứ mệnh đến bái kiến ba vị lão gia, nhờ Hác huynh và Sa đệ dẫn tiến cho.

Hai người nghe nói đều giật mình. Anh chàng họ Hác vội bước lên chấp tay nói:

- Hân hạnh, hân hạnh. Được cao nhân đến viếng, thật là vẻ vang cho tề xá. Không biết tôn huynh cao tính đại danh là gì?

Kế Chí hai tay cầm danh thiếp và lễ vật đưa lên, miệng thì nói:

- Tiểu đệ Thạch Kế Chí, thành tâm đến đây vấn an lão tiên bối. Dám hỏi đại danh của huynh đài?

Người kia chưa kịp trả lời thì chàng thiếu niên họ Sa đã cười nói:

- Nhị kha hãy mời khách vào trong trang nói chuyện, ở ngoài này vừa tối vừa lạnh, e thất lễ với quý khách không tiện.

Nói xong liền giơ tay mời hai người rồi đi lên trước dẫn đường. Vừa đi vừa nói:

- Thạch huynh đến bữa nay thật là không may. Ba vị lão gia tôi đều có việc phải đi vắng cả. Thạch huynh nếu có nhã hứng, xin mời nán lại hàn xá vài hôm. Không biết ý Thạch huynh thế nào?

Kế Chí nghe nói, nửa lo nửa mừng, bèn đáp:

- Nếu vậy thì tiểu đệ đành quấy quả tôn phủ vài ngày vậy.

Hai người cùng nói:

- Không có gì phiền cả. Thạch huynh đừng để tâm.

Chàng thanh niên họ Hác đỡ lấy cương ngựa của hai người, miệng tấm tắc khen:

- Ngựa tốt quá, tốt quá. Đây mới thật là giống Hãn huyết mã.

Kế Chí cũng phục thăm chàng thanh niên quả là người có kiến thức. Vừa nói tới đó thì cả bọn đã sang qua cầu.

Kế Chí cúi nhìn gầm cầu, thấy bên dưới là một cái khe nhỏ, chỉ lạ một điều là trời lạnh như thế mà nước ở đây không đóng thành băng. Hai bên bờ khe trồng hai cây đồng thanh, cao tới ba thước cành lá rườm rà xanh tốt, trông rất đẹp mắt.

Chàng thanh niên họ Sa vừa đi vừa nói với Đan Lỗ Ty:

- Hác nhị kha tôi tên gọi là Hác Đại Bằng, cháu nội tôn của Hác gia gia. Hai anh em tôi thân nhau lắm. Bữa nay chính là phiên chúng tôi canh gác trang trại. Bây giờ đưa hai vị về trang, rồi lại phải ra ngay. Sáng mai sẽ xin đưa hai vị đi chơi, xem phong cảnh.

Đan Lỗ Ty vâng lời. Bốn người vừa đi vừa nói chuyện, thoáng chốc đã tới cổng trang. Kế Chí trông thấy tòa đại trang viện này hình thể không kém gì Hồi cung của xứ Cáp mật.

Phía sau trang viện nằm trong lòng khe, hai bên sườn núi mở rộng dần ra nguy nga chót vót, ngay ngắn như một bức bình phong. Ba mặt phía trước cũng có một dãy núi bao quanh, trông như con rắn bò, mỗi trái núi cách nhau chừng mười dặm, thật là một nơi thắng cảnh kỳ tuyệt.

Kế Chí vừa ngắm cảnh vừa tấm tắc khen thầm, mới biết Thiên Sơn Tam Lão quả không phải là những kẻ phàm tục, cứ xem tòa trang viện dựng trên lưng chừng núi Thiên Sơn là một nơi người thường không thể leo lên được, cũng đủ thấy là một việc khó tin rồi.

Ngọa Mi Trang là một khu đất phẳng nằm ở giữa lòng núi, chiếm tới hai trăm mẫu. Riêng về nhà cửa cũng có hàng trăm căn.

Mặt ngoài có ba cái cổng lớn làm theo hình tròn, mỗi cổng cách nhau chừng hơn một trượng, cao chừng bảy trượng tám, cánh cổng sơn đen, trên mỗi cổng đều có một chiếc vòng đồng lớn, to bằng cánh tay, cao chừng hơn một thước.

Bên trong cổng tuyết phủ trên mặt đất đã đóng thành bằng, san phẳng như mặt gương, hình như tuyết đã tan thành nước, rồi lại đóng thành băng. Kế Chí càng xem càng tán thưởng khen ngợi. Đan Lỗ Ty vì đã tới một lần rồi, nên không thấy gì làm lạ lắm.

Kế Chí được nghe hai người thuật lại, mới biết trong Ngọa Mi Trang này Tam Lão đều tứ thế đồng cư, các phòng toàn là dâu con cháu chất, đồ đệ của Tam Lão cư ngụ, tổng cộng có đến mấy trăm người, những nghe cũng đủ kinh hồn.

Bốn người vừa nói vừa tiến vào bên trong, đi vòng qua một trái núi thì tới năm gian đại sảnh, cửa ngoài treo trên bức biển ngang, một đề ba chữ “Diễn Võ Đường” thật lớn. Xung quanh đại sảnh trồng toàn một giống thúy bách toàn là giống cây rất hiếm thấy ở sa mạc. Bốn mặt có rất nhiều cửa sổ, nhân vì thời tiết lạnh quá, nên các cánh cửa đều đóng kín, cửa nào cũng treo rèm đỏ.

Lại đi vòng ra phía sau nhà đại sảnh thêm một quãng nữa quanh co khúc chiết, rồi tới Hương Tuyết Tinh Xá, qua bao nhiêu giả sơn lầu các, đình quán chập chùng, người đi ở giữa không khác gì con đường lần vào hang.

Thiếu niên họ Sa tên gọi là Sa Kỳ, nguyên là cháu út của Nhị lão Thiết Phiến Lão Nhân Sa Mộng Đầu. Còn Hác Đại Bằng là trưởng tôn của Tam lão Kim Địch Sách Hác Tuyết Hạc, võ học đều được gia truyền. Lúc này Hác Đại Bằng thấy hai vị quý khách vừa đi vừa ngắm cảnh một cách say sưa thích thú, thì cũng bước chậm lại cười nói:

- Nếu hai vị muốn xem phong cảnh thì cứ đi thông thả, đây cũng sắp tới rồi.

Đan Lỗ Ty và Kế Chí đều vâng lời đi chậm lại. Chừng một lúc nữa thì tới một con đường nhỏ đắp bằng đá vụn.

Tòa tinh xá ở bên cạnh một khu rừng mai, phòng làm theo hình hoa mai, cột lớn, tường xây bằng đá màu vàng, nóc lợp bằng ngói pha lê xanh biếc, xung quanh nhà đều có ban công, thêm bó bằng Hán ngọc, bóng nhẵn như gương, không vướng một điểm tuyết.

Ba người vừa dừng bước, chợt thấy một vị giai nhân từ trong nhà chạy ra, chưa tới gần đã reo lên:

- Đan Lỗ Ty thư thư. Lâu lắm không gặp, làm em nhớ quá.

Kế Chí chắc thiếu nữ này chính là cháu gái của chủ nhân mà Đan Lỗ Ty nói chuyện với chàng ban nãy.

Quả nhiên Đan Lỗ Ty đã vụt chạy lên, hai thiếu nữ nắm chạy tay nhau cười cười nói nói, ríu rít như đôi chim khuyên. Kế Chí thấy thiếu nữ đang nói chuyện, chợt quay lại nhìn mình, biết chắc là họ đang nói về mình, bất giác đỏ bừng mặt.

Giữa lúc ấy chợt thấy một người từ trên hành lang nhảy vụt ra, nhanh như tên bắn. Người này trình độ khinh công quả đã cao minh tuyệt đỉnh. Kế Chí còn đang ngơ ngác, đã thấy người ấy cười nói:

- Thạch huynh nghỉ ngơi nhé. Tiểu đệ đi đây.

Kế Chí lúc này mới nhận rõ chính là Sa Kỳ. Thì ra vừa rồi chàng mãi say sưa ngắm cảnh, Sa Kỳ đã lên đi báo tin trước, lúc này mới quay lại.

Sa Kỳ nói với chị rằng:

- Đại bá phụ dặn chị em ta phải tiếp đãi khách quý cho chu đáo. Và nói khách từ xa tới, đi đường mệt nhọc, bắt tất phải giữ nhiều lễ quá, chờ ba vị lão nhân gia về, sẽ xin cùng các vị hội kiến. Thôi em phải ra coi trang đây, phiền chị tiếp khách hộ nhé.

Nói xong cúi đầu chào khách, đoạn cầm tay Hắc Đại Bằng, dùng thuật khinh công Bát Bộ Hãn Thiên nhún mình nhảy lên cao tới sáu bảy trượng chỉ nháy mắt đã biến mất.

Kế Chí thấy thế trong bụng kinh sợ, nghĩ thầm: “Thiên Sơn Tam Quái quả nhiên võ công cao cường không biết đâu mà lường, bọn cháu chất công phu còn như vậy, thì ba vị lão nhân bản sự thế nào, cứ tưởng tượng cũng rõ.”

Vừa lúc ấy đã thấy hai thiếu nữ tiến lại gần bên, Kế Chí vội làm ra vẻ thản nhiên đứng đợi. Đan Lỗ Ty chỉ chàng giới thiệu với Sa nữ:

- Vị này là cao túc của lão tiên bối Thượng Quan tiên sinh, họ Thạch tên gọi là Thạch Kế Chí. Lần này cốt đến đây để bái kiến ba vị lão gia.

Thiếu nữ hai tay khép tà áo, mỉm một nụ cười rất tươi rồi nói:

- Thạch huynh, tiểu muội chậm ra đón, mong Thạch huynh thứ lỗi.

Kế Chí vội nói:

- Không dám, không dám. Sa tiểu thư khách sáo quá.

Đan Lỗ Ty lại chỉ thiếu nữ nói:

- Vị này tức là Sa Niệm Từ thư thư, tức cháu gái Nhị lão Sa Mộng Đầu. Cứ nghe ngoại hiệu Thanh Vân Yến Tử của Sa thư, đủ rõ bản sự thế nào.

Sa Niệm Từ cặp má ửng hồng cười nói:

- Thư thư nói thế không sợ Thạch huynh cười cho hay sao? Bản sự của chúng ta so với Thạch huynh có lẽ chưa được một phần nghìn.

Vừa nói vừa chú ý nhìn đôi chân của Thạch Kế Chí. Đan Lỗ Ty cười nói:

- Điều đó cũng chưa chắc.

Sa Niệm Từ cười nói:

- Thư thư cứ nhìn đôi chân của Thạch huynh không dính chút tuyết nào, trên đường cũng không hề để lại một vết chân, khinh công ấy rõ ràng đạt tới trình độ Lăng khí độ giang, đạp tuyết vô ngần rồi đó. Dầu ba vị gia gia cũng không hơn được. Tiểu muội may ra mới kịp được một trong muôn phần. Thư thư còn cố ý nói đùa hay sao?

Nói xong lại nhìn Kế Chí cười. Kế Chí bất giác cũng đỏ bừng mặt, ngượng nghịu nói:

- Cô nương quá khen, tôi vì tham ngắm cảnh tuyết trong quý trang, sợ đặt vết chân vào làm hư tiên cảnh, nên phải cố tránh, chớ có tài giỏi gì đâu. Cô nương không cười cho là may lắm rồi.

Sa Niệm Từ mở cửa mời khách vào. Hai người vào đến nơi, để ý ngắm nhìn thấy trong nhà gồm có năm gian, cách bài trí cực kỳ tinh nhã, đồ, thư, họa, kiếm, cầm, kỳ bày la liệt. Sa Niệm Từ cười nói:

- Nhà này chỉ có gia mẫu và chị em tôi ở, gia phụ lại ở chung với ba vị gia gia trong dãy nhà phía sau.

Nói xong ngoảnh lại nói với Kế Chí:

- Ở đây quê mùa giản lậu, không đáng để cao nhân nghỉ ngơi, nên tiểu muội đã sai người dọn riêng một phòng trong hậu thất, lát nữa xin mời Thạch huynh vào đó tạm nghỉ. Còn Sa Mạc Hồng thư thư, tiểu muội phải giữ ở lại đây, thấp nển nói chuyện thâm đêm mới thỏa.

Sa Mạc Hồng thấy nói Kế Chí phải ở riêng nơi khác, trong bụng cũng hơi buồn, nhưng chủ nhân đã nói vậy, chẳng lẽ lại phản đối, đành phải cười gượng nói:

- Thế thì tốt lắm. Nhưng tiểu muội cần phải báo trước cho thư thư biết là tiểu muội rất lắm điều nhiều chuyện, đêm nay thư thư đừng hòng ngủ yên.

Sa Niệm Từ cũng cười, đoạn mời hai người ngồi chơi, rồi cáo lui vào nhà trong, một lát lại ra. Một tiểu tì bưng lên một khay chè thơm, pha trong những chiếc bát nắp trắng bằng sứ Thanh hoa. Vừa mở nắp bát, một mùi hương tỏa ra nhẹ nhàng thơm ngát, nước chè hơi ngả màu thủy lục, trong mỗi bát chè chỉ có một lá chè lớn bằng bàn tay. Hai người biết đó là một loại chè rất quý, nhưng không tiện hỏi, chỉ đưa mắt nhìn nhau hội ý.

Dưới sàn nhà trải thảm rất dày, chính giữa đặt một chiếc chậu lớn bằng đồng đường kính rộng đến bảy thước, trong chậu than cháy đỏ rực khiến người ngồi trong nhà cảm thấy ấm áp như đang tiết mùa xuân.

Lúc này chợt có tiếng người đàn bà tuổi trạc tứ tuần, vén rèm bước ra, hai người vội đứng lên. Nghe Sa Niệm Từ giới thiệu mới biết đó chính là thân mẫu nàng. Vừa nói chuyện được vài câu, chợt lại nghe phía ngoài có tiếng cười nói ồn ào, rồi kế đến nghe tiếng người gọi:

- Sa muội có khách quý đến, sau lại giấu vào phòng làm của riêng thế?

Kế Chí và Đan Lỗ Ty vừa giật mình vừa kinh sợ, Sa mẫu đã đứng lên, lắc đầu cười nói với con gái:

- Chắc là em con đã trống chuyện làm kinh động đến bọn nam nữ tiểu hiệp, họ vội quá không đợi được tới sáng mai, đã mò tới rồi. Ta về phòng nghỉ, con mở cửa mời họ

vào tiếp kiến tân khách. Nhưng hai vị quý khách từ xa mới đến nên để các vị nghỉ ngơi sớm, đừng để bọn họ làm ồn quá không được.

Nói xong mỉm cười chào hai người xin cáo lui. Đan Lỗ Ty và Kế Chí vội đứng lên thi lễ. Lúc này không đợi Sa Niệm Từ mở cửa, một bọn chừng mười bảy mười tám người vừa trai vừa gái đã nhảy qua hành lang kéo vào. Người nào cũng ăn mặc rất lịch sự, tuổi vào khoảng từ mười tám cho tới hai mươi lăm là cùng.

Vừa trông thấy hai quý khách, người nào cũng tỏ ý muốn cầu thân, không đợi Sa Niệm Từ giới thiệu, tự bước lên thông tên họ lấy. Con trai thì xúm lại bên Kế Chí, con gái thì quấn lấy Đan Lỗ Ty, chuyện vui như Tết.

Sau khi Sa Niệm Từ giới thiệu Thạch Kế Chí là đồ đệ của Thượng Quan tiên sinh, Đan Lỗ Ty là nữ hiệp Sa Mạc Hồng, mọi người lại càng tỏ vẻ hâm mộ kính nể. Có người còn ngỏ ý xin hai quý khách trở tài cho xem, nếu không có Sa Niệm Từ hết sức ngăn trở, đem lời thân mẫu dặn nói lại cho mọi người nghe thì đêm nay không biết làm cách nào mà gỡ cho thoát. Ấy vậy mà họ cũng còn quấy phá cho tới hai giờ sau mới chịu giải tán.

Sa Niệm Từ đợi bọn anh chị em đi rồi mới cười nói:

- Đấy mới chỉ một phần, còn tới mấy chục người nữa, có lẽ chưa biết tin, nếu họ đến cả, đêm nay hai vị khó lòng mà ngủ được.

Trong khi nói chuyện, đã thấy một tiểu tì vào nói:

- Cơm đã dọn xong, xin tiểu thư mời khách ra ngoài dùng cơm.

Sa Niệm Từ gật đầu đứng lên, cười nói với khách:

- Rừng núi quê mùa, không có gì đãi khách, xin hai vị thể lượng cho.

Hai người lúc này mới thấy đói bụng, vội khiêm tốn vài câu, rồi đứng lên theo chủ nhân bước ra phòng ăn. Giữa phòng ăn bày một chiếc bàn Bát tiên vuông bằng gỗ tử đàn, giữa lát đá Đại Lý xung quanh có sáu cái ghế dựa nệm da, trên bàn không thấy có cơm rượu gì cả. Hai người còn đang lấy làm lạ, Sa Niệm Từ đã mỉm cười nói:

- Ở đây lạnh quá, món ăn bày lên trước sợ nguội mất.

Nói xong duỗi bàn tay ngọc ấn vào cái nút đá bên góc tường, chỉ nghe một tiếng cách, tức thì vách tường hiện ra một cái khung vuông, bốn mặt đều lót bông rất dày, món ăn trước hết hãy bỏ vào trong đóng lại, nên còn giữ được hơi ấm lâu một chút.

Hai người trông vào, thấy bên trong có chiếc khay và một chiếc quả, nắp hình nón, đan bằng tre.

Con tì nữ lấy bát đĩa chén rượu ra và các món ăn bày ra mặt bàn, rồi lại lui ra một bên, khoanh tay đứng hầu.

Món mặn thì có thịt thú rừng, vịt tần, gà nướng, cá hấp, nem dê, món chay có măng, nấm, từng nhân, hạt dẻ, toàn là những món giai phẩm.

Món nào cũng không nhiều, nhưng đều tươi tốt ngon lành, thơm tho nức mũi, khiến người đang đói bụng ngửi thấy cũng phải rỏ dãi.

Đan Lỗ Ty và Kế Chí đều sinh trưởng trong gia đình phú quý, cũng toàn thịt cá gà vịt, nhưng cách nấu nướng không giống nhau. Về sau Kế Chí theo thầy học nghệ, quanh năm ở chỗ núi hoang dã, ăn toàn rau dưa dã vị, những món giải hạo thế này, đừng nói là chưa từng ăn đâu đến nhìn cũng chưa hề nhìn thấy.

Hai người đều sợ Sa nữ cười là nhà quê, nên dẫu lạ mắt lạ miệng cũng không dám hỏi, lúc này chủ nhân đã nâng cốc mời, hai người cũng nhấp thử mỗi người một hớp rượu.

Nước rượu màu xanh biếc, rót trong chiếc chén bạch ngọc, miệng chén đều có bọt, trông đủ biết là một thứ rượu quý cất đã lâu năm, uống vào miệng thơm tho sực nức, men rượu ấm nồng chan hòa khắp cơ thể, khiến người ta cảm thấy tâm hồn thư thái dễ chịu.

Hai người cùng tấm tắc khen rượu ngon. Sa Niệm Từ cười nói với Đan Lỗ Ty:

- Thứ rượu này do gia mẫu chế bằng quả mai tươi, hạnh nhân, anh đào, cộng cả thảo năm vị giai quả cho vào vò sành nung bằng đất sét, đem phơi sương, ngày phơi nắng. Sang đến mùa thu, núi này kéo tuyết xuống lại ủ vào trong tuyết. Cứ như vậy, năm này chế thì sang năm lấy ra uống. Bình này mới mở chưa được bao lâu, nghe đâu đã có tới trên năm năm, cho nên hương vị đã thuần. Gia gia nói thứ rượu này vì có chất thanh mai, nên dù uống nhiều cũng không say. Thử thử uống quá vài chén cũng không hề gì.

Một lát sau, nữ tì bưng cơm lên, xới vào những bát sứ Thanh hoa trắng, bát gạo cũng mềm dẻo thơm tho, trần gian ít có. Kế Chí nghĩ thầm: “Ngọa Mi Trang ở một nơi hoang dã thế này, mà sự hưởng thụ dẫu đến bậc đế vương cũng không sao hơn.”

Ba người vừa ăn vừa chuyện trò vui vẻ, hết canh một mới xong bữa. Lúc ấy chủ khách mới cạn hứng, đưa nhau ra tiền sảnh, để mặc tì nữ thu dọn.

Vừa ngồi chưa được một lúc đã thấy một tên tiểu đồng mặc áo xanh, đứng ngoài cửa sổ khoanh tay nói:

- Đại gia truyền trong nội thất đã sửa soạn xong, xin mời Thạch khách nhân vào nghỉ ngơi.

Sa nữ mỉm cười đứng lên nói:

- Xin mời Thạch huynh đi nghỉ, tiểu muội không dám giữ lâu. Sáng mai sẽ cho tì nữ vào mời.

Kế Chí cũng đứng lên cười nói:

- Cung kính bất như tòng mệnh, Kế Chí quấy quả chủ nhân nhiều quá.

Đoạn cúi đầu chào hai người, rồi cùng tên tiểu đồng đi. Hai thiếu nữ tiễn ra hiên, Sa Niệm Từ cười nói:

- Hai con ngựa của Thạch huynh và Đan thư thư không phải là giống vật tầm thường nên tiểu muội đã sai người dắt ra hậu viện, săn sóc cẩn thận. Yên cương đều để trong phòng ngủ của Thạch huynh, xin Thạch huynh kiểm tra lại có thiếu vật gì thì cho tiểu đồng đến đây báo, tiểu muội sẽ bắt họ tìm đủ.

Kế Chí cảm ơn luôn miệng, Đan Lỗ Ty lại dặn thêm:

- Ngày mai thế nào các anh chị em cũng đòi Thạch huynh biểu diễn công phu đấy. Thạch huynh hãy liệu trước đi mới được.

Thạch Kế Chí chỉ lắc đầu cười rồi theo tên tiểu đồng về phòng nghỉ.

Tên tiểu đồng hình vóc nhỏ thó, nhưng da thịt chắc nịch, tuổi trạc mười lăm mười sáu, ra tới cửa hắt gió cao cây đèn lồng, rồi ngoảnh lại nói với Kế Chí:

- Thạch công tử, ngoài này tối lắm, xin cẩn thận kéo vấp.

Rồi hắt đèn chân nhún mình một cái, thân hình đã như một mũi tên lao vút đi, một tay cầm đèn, một tay vén tà áo, dáng dấp tiêu sái vô cùng.

Kế Chí nghĩ bụng: “À, thằng bé oắt con này muốn thử tài mình nữa. Thôi được, để ta cho mày biết”. Nghĩ vậy bèn vận đủ nội lực, ngón chân hơi ấn xuống, dùng ngón Hồn Nguyên Nhất Khí Lăng Hư Bộ, là một môn khinh công rất khó luyện, mỗi khi thi triển, trông cả người hình như không nhúc nhích, chỉ vận dụng mấy ngón chân, đi một hơi được tới năm sáu dặm. Chỉ nháy mắt, chàng đã theo kịp tên tiểu đồng.

Tên tiểu đồng này tên gọi là Thư Minh, là một thư đồng yêu của Nhị lão Sa Mộng Đẩu, ngày thường hầu hạ cha con Sa lão, được Sa lão truyền cho một ít công phu, nhân nghe nói Kế Chí là học trò của Thượng Quan tiên sinh, nên cố ý thi triển khinh công, định thử xem công phu của chàng đã đến trình độ nào.

Không ngờ hắt cố sức chạy một thôi dài, tưởng Kế Chí không thể nào theo kịp, bất đồ vừa quay lại đã thấy chàng đứng lù lù ngay sau lưng, bất giác giật mình kinh sợ, lúc ấy mới biết khách quả là bậc kỳ tài, không nên coi thường, bèn đỏ mặt bẽn lẽn đứng im.

Kế Chí thấy thế vỗ vai tiểu đồng cười nói:

- Tiểu huynh đệ công phu khá lắm. Đã sắp đến nơi chưa.

Tiểu đồng cũng gượng cười:

- Thạch công tử thật là người thần. Công phu công tử vừa thi triển đó gọi là tên gì? Công tử có thể cho biết được không?

Kế Chí cười nói:

- Công phu ấy tập cũng không khó, chỉ cần nội lực đến bậc Nội Chuyển Cửu Xa thì thi triển ngón Hồn Nguyên Nhất Khí Lăng Hư Bộ cũng không mất công bao nhiêu.

Tiểu đồng nghe nói lẽ lưỡi nghĩ thầm: “Nội Chuyển Cửu Xa mà còn kêu là không khó. Đến Đại gia của ta cũng chưa luyện tới bậc ấy nói chi cái thứ mình”.

Hắn giờ cao ngọn đèn lồng đi trước dẫn đường. Đi một quãng nữa tới một căn nhà nằm dựa ven hồ. Trong nhà treo ngọn đèn lưu ly chụp đèn bằng lụa màu hồng nhạt, ánh chiếu ra ngoài cửa sáng rực như ban ngày.

Trước mặt nhà là một cái hồ, lúc này đã đóng băng kín, mặt hồ bóng loáng như gương, phản chiếu ánh đèn hồng, trông lại càng thêm rực rỡ. Ba mặt hồ bên kia đều trồng một loại hoa quế. Trong nhà, các cửa sổ đóng kín mít. Tên tiểu đồng tắt đèn rồi mời Kế Chí vào trong nhà.

Qua gian phòng ngoài, vào tới bên trong. Phòng này rất rộng, nhưng không bài trí gì cả, xung quanh không có cửa sổ, chỉ có một tấm gương rất lớn, vuông vắn, chu vi dài tới hơn một trượng, gắn sát vào tường.

Tên tiểu đồng Thư Minh đến trước tấm gương, ấn vào cái đinh vàng bên cạnh gương hai cái, tức thì nghe có tiếng sè sè rồi tấm gương từ từ thụt dần xuống tới sát mặt đất, bên trong hiện ra một gian tĩnh thất. Tiểu đồng mời Kế Chí bước vào.

Trong tĩnh thất không cao bằng đại sảnh, bốn vách xây bằng một thứ đá đẹp như ngọc tinh khiết dị thường. Người đi qua đi lại hoặc làm gì trong phòng, trông lên tường đều thấy rõ mồn một như soi gương. Ngoài ra lại có nhiều hình vẽ rất lạ, mới trông tưởng là vẽ ở trên tường, kỳ thật đều là hình khắc ở bên trong vách cả.

Trong phòng có một chiếc bồ đoàn lớn kê sát vách, nhưng vì có tên tiểu đồng đứng đấy nên không tiện xem kỹ, chỉ để bụng vậy thôi.

Tiểu đồng đưa Kế Chí vào phòng rồi nói:

- Đây là phòng của Sa lão gia, ngày thường chỉ có ba vị lão gia lui tới, tôi không được phép vào. Bây giờ mời công tử vào nghỉ, tôi ngủ phòng ngoài. Công tử cần gì, xin

mở tấm cửa kính này, gọi tôi, tôi sẽ vào ngay. Trên bàn có đèn, nếu công tử ngại tối xin cứ thấp lên.

Nói xong cúi chào lui ra, tấm kính lại từ từ đóng lại, trong phòng lập tức tối đen như mực. Đôi mắt Kế Chí tuy đã luyện tới bậc đêm tối trông rõ mọi vật, nhưng lúc này cũng chỉ trông thấy lờ mờ. Chàng tìm trên bàn thấy có một đĩa đèn bằng thiếc đã cổ, nhưng trong đĩa đã cạn hết dầu, chỉ còn vài sợi bấc.

Kế Chí đánh đá châm thử, thấy bấc vẫn bắt cháy như thường, phút chốc ánh đèn rực rỡ, khắp gian phòng sáng như ban ngày.

Lúc này Kế Chí mới đưa mắt ngắm kỹ gian phòng, phòng hình tròn chu vi tới ba trượng. Chiếc bồ đoàn dài tới bảy tám thước, dùng thay cho giường ngủ nên kê ở giáp vách.

Kế Chí nghĩ bụng gian phòng này thật nhiều sự lạ, nhất là mấy cái hình vẽ ở trên vách, không biết vẽ những gì? Chàng thung thỉnh bước đến gần bên, ngẩng lên xem từng ly từng tí, bất giác vừa mừng vừa sợ, quả tim đập thình thịch tưởng đến vỡ lồng ngực.

Thì ra những cái bóng hiện ra ở trên đó, lúc mới trông không rõ hình thù gì, nhưng nhìn kỹ tận nơi, mới nhận ra toàn là hình người và cây cối, hình thái thật là ly kỳ linh động như thật.

Chàng chợt nhớ lời sư phụ đã từng thuật cho chàng nghe một chuyện lạ... nhưng lúc này chàng vẫn không dám tin chắc...

Chàng vội khêu tổ đèn, nhìn kỹ bốn bức vách, thấy bức nào cũng toàn là đá trắng mài thật nhẵn, phẳng phiu trơn bóng, cách mặt đất chừng hơn một thước, mỗi bức tường đều vẽ sáu cái khuôn dài chừng năm sáu thước, rộng độ ba thước. Vách bên trái vẽ mỗi khuôn vẽ một hình người hoặc đi hoặc nằm, hoặc cúi hoặc ngửa, nhảy nhót leo trèo tư thế không giống nhau, trông hình như những bản đồ tập võ công, cả những chiêu thức đó chàng đều không biết tên là gì, chỉ thấy trước sau trên dưới, phần nhiều không liên thuộc gì với nhau.

Lại xem bức vách bên phải, cũng giống vách bên trái, nhưng ở đây chỉ vẽ toàn giống vật, không có một hình người nào.

Kế Chí nghĩ thầm: “Nghe sư phụ nói một trăm năm trước, trong một ngôi mộ cổ, người ta tìm thấy một bản Lưỡng Nghi Đồ Giải do Hoàng Tán Tử, một vị kỳ hiệp thượng cổ vẽ, về sau vào tay Tiêu Tương Tử, tương truyền ông ta đem chạm lên tường để hàng ngày tham tập, sau thành một bậc Vũ tôn trong thiên hạ. Loại đồ giải ấy về sau không

nghe ai nói đến nữa. Nay xem đồ hình này, rõ ràng là mười phần đã có bảy tám phần giống, còn những cái khác là do Thiên Sơn Tam Lão mới tìm ra được.”

Nghĩ đến đây, trống ngực chàng lại đập thành thịch có lẽ vì do sự cảm động và vui mừng quá gây nên. Chạy lại chạy đến gần bức vách, nhìn kỹ những bức hình, thấy hình nào cũng là một khối bạch ngọc to hơn một thước, khắc vào tường.

Thốt nhiên chàng nhờ lời Thư Minh vừa nói, gian phòng này trừ Tam Lão và mấy người thân tín ra, thì không ai được tự tiện bước vào. Thế là nghĩa lý gì?

Suy đi nghĩ lại, chàng chợt hiểu ra được tám chín phần, bất giác mừng cuống lên, tự nghĩ mình thật vô tình mà tự nhiên gặp gỡ cơ duyên may mắn.

Nghe sư phụ nói bản Lưỡng Nghi Đồ Giải là phải người cực kỳ thông tuệ, nội công cũng phải cực kỳ thâm sâu, mới có thể lĩnh ngộ nổi, còn người tầm thường, cho dù có được tập luyện cũng khó lòng mà có thể hội được một phần trong muôn một. Nghĩ đến đây, bất giác thấy thất vọng.

Thật là cơ hội ngàn năm một thuở, đã trông thấy lù lù trước mắt mà không sao nắm lấy được, hỏi ai mà không giận?

Thật ra thì quả nhiên là cơ duyên may mắn của Kế Chí thật. Vì mấy bức hình đó là do Tam Lão đã đánh cắp được ở trong tỉnh thất của Tiêu Tương Tử mấy năm về trước.

Thiên Sơn Tam Lão tuy là những nhân vật vũ hiệp đương thời, nhưng võ học huyền công cao diệu lại bắt đầu mãi tới ít năm gần đây. Tam Lão đánh cắp được bản đồ hình đem về, tự tay chạm lên tường, rồi từ đó mỗi ngày cứ đúng giờ đã định, ba người lại vào gian phòng đó tọa công, đóng cửa tham tập.

Khổ công gắng chí, bất kể ngày đêm, nghiên cứu hết các kinh điển của các môn phái, mới tập được một nửa bản Lưỡng Nghi Đồ Giải, còn một nửa nữa nghiên cứu mãi cũng không sao giải ra được. Lần này ba người xuất sơn, không có cơ gì khác, chỉ là định dùng vũ lực của ba anh em bắt Tiêu Tương Tử về trang, ép ông ta phải đem ý nghĩa của nửa bộ Lưỡng Nghi Đồ Giải giảng rõ cho nghe.

Tiêu Tương Tử là đạo nhân mất mù, tứ chi tàn phế, nhân vì tham tập Lưỡng Nghi Đồ Giải, đến nỗi mù cả hai mắt. Sau này tuy Tiêu Tương Tử lĩnh ngộ được diệu lý của bức đồ giải đó, nhưng tiếc vì thân đã nhập vào ảo cảnh quá sâu, nên tuy học lý võ công đã vào bậc vô địch trong thiên hạ, mà không thi triển được.

Vì thế lần này Tam Lão mới định bắt ông ta đem về Thiên Sơn, ép ông ta phải truyền lại cho môn công phu ấy. Một ngày kia, nếu Tam Lão luyện xong Lưỡng Nghi Đồ

Giải thì trong giới võ lâm kể cả Thượng Quan tiên sinh, không còn ai đáng là đối thủ của họ nữa.

Lúc này Kế Chí đã tìm ra được chân lý đó, chàng chợt thấy tinh thần tăng lên bách bội. Chàng nằm trên bồ đoàn, khoanh tay gối đầu, tỉ mỉ ngắm kỹ mấy bức tranh. Chỉ tiếc một điều là chàng xem đi xem lại mãi, vẫn không tìm thấy ảo diệu của nó ở chỗ nào.

Một người ngồi dưới bóng đèn một lúc lâu, chỉ thấy những cái hình linh động ấy, nhìn về phía khác, lại thành ra một thế riêng, luôn luôn biến chuyển.

Kế Chí vốn là một thanh niên đủ tuệ tính, lại được uống Vương mật và Bách Niên Chi Quả nên trí tuệ so với người thường còn cao hơn một bậc, khi chàng khám phá ra được chút điểm huyền bí đó, tự nhiên cảm thấy hứng thú vô cùng.

Lập tức chàng đứng phắt lên, bước lại gần các hình vẽ, nhìn suốt từ trên xuống dưới, rồi nhìn từ dưới lên trên, xem xét thật kỹ.

Lần này chàng đã tìm ra được nhiều tư thế, những tư thế này thoát trông thì đều giống nhau, nhưng nếu nhìn thẳng thì lại khác. Đã thế hình vẽ thì rất mờ, nếu không để ý xem xét tỉ mỉ thì không sao nhận rõ được. Chỉ phiền một điều là không hiểu bên trong ý nghĩa của nó ra sao?

Trên nóc nhà, thẳng chỗ bồ đoàn trông lên có vẽ rất nhiều những cái vòng trong từ nhỏ đến lớn, chồng chất lên nhau, đếm được hai trăm bốn mươi vòng, khoanh tròn vừa đúng bằng chiếc bồ đoàn kê ở dưới.

Chàng nóng lòng rứt ruột, trần trọc mãi trên chiếc bồ đoàn không sao nằm yên chỗ, bụng nghĩ: “Bên trong tất phải có ý nghĩ gì, chỉ vì trong phút chốc mà không sao tìm ra được”. Càng nghĩ càng hoang mang, bèn thử bắt chước những động tác trong các hình vẽ, đứng lên ngồi xuống một lúc, mệt đến nỗi hơi thở hỗn hển, mà vẫn chẳng tìm được đầu mối gì.

Lúc này đêm đã quá khuya, suốt ngày bôn ba vất vả, thoát đầu vì quá cao hứng quên cả mệt nhọc, bây giờ mới thấy chân tay rã rời, đầu óc chán nản, định bụng nằm nghỉ một lát, lát nữa lại cố tìm một lần nữa xem có ra manh mối gì không.

Chàng vừa nằm xuống, bất giác mệt quá thiêu thiêu ngủ lúc mà không biết.

Trong nhà không có ánh sáng mặt trời lọt vào nên không phân biệt rõ sớm tối, chàng ngủ thẳng một mạch cũng không biết là ngủ được bao lâu.

Trong lúc đang ngon giấc, chợt nghe phía ngoài có tiếng gõ cửa gọi:

- Thạch công tử đã dậy chưa? Xin mở cửa cho tôi đem nước vào.

Kế Chí vội nhòrm dậy, miệng đáp luôn: “Dậy rồi, dậy rồi”. Tay vội ấn vào cái nút bên cạnh giường, bật lên những tiếng sè sè, rồi tắt kính từ từ thụt xuống, phút chốc ánh sáng tràn vào, chói cả mắt, thì ra trời đã sáng rõ.

Thư Minh tay bưng một chậu nước nóng, bước vào trong phòng, đặt lên chiếc giá thau, rồi nhìn chàng cười, chúc câu tảo an. Kế Chí mỉm cười nói:

- Không ngờ ngủ say quá, trời sang lúc nào không biết.

Thư Minh cười hì hì nói:

- Sáng sớm Sa tiểu thư và vị nữ khách đã đến đây, dặn hễ công tử xới cơm xong thì xin mời sang bên ấy chơi, còn bao nhiêu người đang đợi ở ngoài kia.

Kế Chí vội nói:

- Thật tôi thất lễ quá. Chẳng hay ba vị lão gia đã về chưa?

Thư Minh cười nói:

- Nghe đại gia tôi nói có lẽ còn hai hôm nữa.

Kế Chí buột miệng hỏi:

- Người luôn luôn nhắc đến đại gia, chẳng hay đại gia là ai vậy?

Thư Minh ngạc nhiên nói:

- Công tử không biết đại gia tôi ư? Đó là trưởng công tử của Nhị lão gia. Người ta gọi là Thần Thủ Thổ Đà Sa Tuấn. Thân phụ Sa tiểu thư.

Kế Chí à một tiếng, rửa mặt súc miệng xong liền đi ra nhà ngoài ăn điểm tâm. Ăn xong Thư Minh thu dọn bát đĩa rồi đưa chàng sang nhà Sa Niệm Từ.

Đêm qua vì trời tối nên không trông rõ cảnh vật, hôm nay Kế Chí vừa bước ra khỏi cửa ngẩng đầu trông lên chỉ thấy lầu son gác tía, từng lớp trùng trùng, xung quanh đầy những hoa thơm cỏ lạ, chẳng khác cho một nơi tiên cảnh nhân gian.

Còn đang cảm khái bùi ngùi, chân đã bước tới dãy hành lang. Kế Chí dừng lại đứng chờ. Thư Minh vào báo, chỉ thoáng chốc đã thấy hai người từ nhà trong đi ra, vừa đi vừa cười cười nói nói, thì ra Sa Kỳ và Hác Đại Bằng. Kế Chí vội vòng tay thi lễ.

Hác Đại Bằng cười nói:

- Tiểu đệ được lệnh các vị thúc bá mời Thạch huynh ra Diên Võ Đường hội kiến. Sa muội tử và Sa Mạc Hồng nữ kiếm khách đều đi trước cả rồi.

Kế Chí cười nói:

- Thật tôi thất lễ nhiều quá. Nhưng không biết có việc gì không, xin hai vị huynh đài cho biết trước, kẻo lúc đó ra lại mang tội thất lễ, để các vị tiền bối quả trách.

Sa Kỳ nói khẽ với Hác Đại Bằng:

- Hác huynh quên lời gia gia nói rồi ư? Thượng Quan lão tiền bối ngang vai với các vị gia gia, chúng ta phải gọi là Thạch thúc thúc mới phải. Sao Hác huynh vẫn quen miệng gọi là Thạch huynh?

Kế Chí vội nói:

- Đâu dám, đâu dám thế?

Vừa nói đôi má đỏ bừng lên. Hác Đại Bằng bất giác cười nói:

- Nếu Sa đệ không nhắc, thì tôi quên bẵng mất. Đại bá phụ tôi hiện đang chỉ bảo các anh em luyện võ ngoài tiền sảnh, nghe Tần nhị thúc nói Thạch sư thúc là đồ đệ cao môn, tất phải có những ngón tuyệt kỹ, nên sai hai chúng tôi đến mời, họ muốn được sư thúc chỉ điểm cho một vài điều.

Kế Chí nghe họ gọi mình là sư thúc, trong bụng đã áy náy không yên, nhưng vì nghĩ đến danh vọng bề thế sư môn, nên đành phải lặng thinh mặc nhận. Lại thấy Hác Đại Bằng nói rõ lý do mời mình ra Diễn Võ Sảnh, lại cảm thấy băn khoăn, không biết tính thế nào cho phải.

Nhân chàng đã biết Thiên Sơn Tam Lão là những bậc cao thủ tiền bối, danh tiếng lẫy lừng, mình đến đây chỉ là ý muốn tạ tội, ưng phải ẩn nấp giấu vuốt, còn chưa chắc đã được họ tha thứ, huống hồ lại giở tài nghệ ra khoe khoang?

Nghĩ đến đây, chàng vội xua tay lắc đầu, mặt đỏ tía tai cười gượng nói:

- Hai vị huynh đài nếu muốn đệ ra bái kiến các vị tiền bối, tiểu đệ xin tuân mệnh ngay, còn bảo tiểu đệ phô cái dốt ra thì tiểu đệ quyết không dám,

Sa Kỳ đưa mắt cho Hác Đại Bằng, rồi đổi giọng:

- Thạch sư thúc cứ yên trí, bọn anh em tôi sáng nào cũng ra Diễn võ sảnh để các vị trưởng bối truyền dạy võ nghệ nên chỉ định mời sư thúc ra xem, thuận tiện chỉ giáo cho một vài điều, thế thôi.

Kế Chí nghe nói đành phải theo hai người cùng đi, vừa đi vừa nghĩ thầm: “Thôi được, cũng là dịp để coi cho biết bọn tiểu huynh đệ này có những ngón công phu gì kinh thần quỷ khóc không?”

Hai người đưa Kế Chí đến tiền viện, vòng qua một vườn hoa, tới trước một tòa đại sảnh năm gian, ngoài cửa đề ba chữ “Diễn Võ Đường” rất lớn. Xung quanh trông rất

hiều tu trúc thương tùng. Hai bên đầu nhà đều có những cánh cửa sổ đều đóng kín, chỉ có hai cánh cửa mặt sau và một mặt trước nhà là mở rộng, ngoài cửa treo đèn màu hồng, mỗi cửa đều có con đường nhỏ đi riêng. Trông thật mười phần tráng lệ.

Chưa vào đến cửa đã nghe bên trong có tiếng cười nói ồn ào vui vẻ, hình như đông lắm thì phải. Hai thanh niên mời Kế Chí đứng ngoài chờ một lúc, rồi vào báo trước.

Kế Chí đứng một lúc không lâu, thấy bức rèm cửa vén cao, bên trong có sáu bảy ông già trạc tuổi trên dưới năm mươi thủng thẳng bước ra.

Kế Chí vừa toan thi lễ, ông già đi đầu, tuổi đã gần bảy chục, mặc chiếc áo lông bào màu lông chồn xám, lót lụa bảo thạch, đi đôi giày thêu mỏng, vừa nhác trông thấy Kế Chí, hình như có vẻ kinh ngạc vì nghi biểu đường đường của đối phương, vội bước rảo lên hai bước, cười nói:

- Thạch lão đệ đây phải không? Bọn lão phu tuy tuổi có cao hơn, nhưng không dám tự coi mình là trưởng bối, lão đệ tuổi trẻ tài cao, lại được Thượng Quan lão tiên bối chú ý, tất không phải là kẻ dung tục. Mời lão đệ vào trong nhà ngồi chơi.

Hác Đại Bằng đứng bên giới thiệu từng người. Kế Chí mới rõ ông già đó tức là Thần Thủ Bồ Đề Sa Tuấn, con trai trưởng của Nhị Lão, năm ấy đã bảy mươi hai tuổi. Vì ông là người lớn nhất trong hàng thứ hai nên mọi người trong trang đều xưng hô là đại gia. Còn mấy ông già kia đều là con Tam Lão.

Vừa bước vào tới cửa, Kế Chí chợt giật mình sửng sốt. Thì ra trong căn phòng rất rộng bằng gỗ đàn hình bát giác, bọn thanh niên nam nữ ngồi vây quanh thành một vòng tròn, vị nào cũng thần thái uy nghiêm, dung nhan tú lệ, tính ra có tới trăm vị.

Lại còn một bọn hiệp sĩ, có cả nam, cả nữ, tuổi hơi cao hơi đôi chút, ước độ mười người thì ngồi vây quanh một chiếc bàn lớn, cũng làm bằng gỗ đàn, kê ở giữa nhà.

Còn các bà già cũng không ít, có bà còn ôm khư khư chiếc lồng ấp trong lòng. Kế Chí vừa bước vào, không khí trong phòng chợt trở nên náo động.

Ông già Sa Tuấn trở từng người giới thiệu với Kế Chí, tức thì có tiếng vỗ tay vang lên như sấm. Kế Chí trông thấy Đan Lỗ Ty ngồi bên Sa Niệm Từ, lẫn trong đám đông người, đang nhìn chàng tím tím cười.

Sa Tuấn mời Kế Chí ngồi xong, thủng thỉnh bước xuống đài, miệng thì nói:

- Tiếp tục luyện.

Lúc này đã có người cất tiếng gọi:

- Đến lượt Tiểu Bát đệ và Thất Thư luyện ám khí.

Sa Tuấn cười ha hả nói:

- Hai đứa tiểu tử kia phải luyện cho tử tế, bữa nay có quý khách, chúng bây luyện chẳng ra gì, khách sẽ cười chết.

Nói xong ngoảnh lại nhìn Kế Chí và Đan Lỗ Ty cười nói:

- Xin nhị vị chớ cười. Đây là tụi trẻ con tập luyện chơi. Nhị vị muốn coi, xin cứ lại gần.

Kế Chí mỉm cười đứng lên nói:

- Các vị thiếu hiệp công phu không phải tầm thường. Tiểu đệ đang mong coi biểu diễn.

Vừa nói chàng vừa bước xuống đài. Đan Lỗ Ty ngồi sát hẳn lại với Sa Niệm Từ.

Nguyên lai địa thế nơi Diễn Võ Sảnh rất rộng lớn. Trong khu diễn võ bày la liệt các dụng cụ dùng cho việc diễn các môn ngành công, khinh công v.v... Kế Chí thấy vậy cũng gồm gồm, theo mọi người tiến vào trong khu luyện tập, tới một chỗ mặt đất trải toàn cát. Nơi đây mỗi bề rộng độ năm trượng, từ trên cao thả xuống những sợi dây trắng như bạc, mỗi đầu sợi dây đều có cột những mảnh đồng rất nhỏ, dùng để luyện tập ném ám khí và luyện tai nghe gió.

Lúc đó, mọi người đều tập cả ở chỗ có trải cát. Thần Thủ Bồ Đề Sa Tuấn cười rồi cất tiếng nói:

- Hai đứa chúng bây, bắt đầu.

Vừa dứt lời, chỉ thấy một bóng người từ trong đám đông vọt tới. Đó là một thiếu niên, mặt ửng đỏ, trước hết ôm tay quyền hướng về Kế Chí và Đan Lỗ Ty, giơ tay lên chào và nói:

- Xin hai vị quý khách chớ cười. (Nói xong lại quay về phía Sa Tuấn giơ tay làm lễ, má đỏ lên, vừa cười vừa nói:) Bá bá ơi, luyện môn gì bây giờ?

Kế Chí thấy thiếu niên mặt vuông tai to, môi đỏ như son, răng trắng như ngà, trạc độ mười lăm mười sáu tuổi, thân hình khôi ngô, ăn vận đồ chèn. Coi bộ trán với đôi mắt cũng nhận ra rằng thiếu niên này là một tay bướng bỉnh ngang ngạnh.

Thiếu niên quay lại gọi ầm lên:

- Thất Thư à. Còn sửa soạn gì mà chưa ra. Em muốn đọ ám khí với chị đây.

Chàng vừa dứt lời, quả nhiên từ phía trong chạy ra một thiếu nữ cỡ mười bảy mười tám tuổi, lông mày cao, mắt to sáng, giữa chòm tóc bông lạp lánh có viên ngọc bội, dáng người thanh tú, có vẻ thơ ngây. Thiếu nữ vừa ra tới nơi, đã gắt lên rằng:

- Tỷ thí thì tỷ thí. Ai sợ mày. Có giỏi thì tỷ thí Kim tiền tiêu?

Thiếu niên tên là Tiểu Bát vội nói:

- Không được. Ai mà chẳng biết chị giỏi môn ấy. Có giỏi thì tỷ thí phi đao.

Hai người cãi cộ nhau huyên thiên, mọi người cười ầm cả lên. Cuối cùng Sa Tuấn phải quát lên, hai người mới chịu im. Sa Tuấn cười nói:

- Khỏi phải cãi cộ. Ta đề nghị tỷ thí một môn tỷ thí này. Nghe đây. Chúng bây tỷ thí bằng đạn, nhưng không dùng đến dây cung, chỉ được dùng ngón tay bắn đi xa và trúng.

Cả hai cùng bằng lòng lối tỷ thí ấy. Lập tức có người đem một tấm bia tới. Bia này chỉ là một chiếc khung gỗ căng mảnh vải trắng lên, giữa vẽ một cái vòng đỏ lớn bằng miệng bát, phía sau có lót cỏ làm đệm. Nguyên bia này dùng để tập bắn, nay đem ra dùng làm đích thì ném đạn. Chỉ thấy Sa Tuấn cầm cây viết lông, vẽ một loạt mười chín cái khoanh đen bằng đầu ngón tay ở chung quanh cái vòng đỏ, xong rồi lùi lại vài bước, cười mà rằng:

- Tối lắm. Giờ đem đặt tấm đích này ở tít đầu đường kia. Yêu cầu mọi người đứng dẹp cả ra hai bên đi.

Lập tức có người vác tấm đích ra đặt ở chỗ tận cùng sân cát, trong khi mọi người tránh cả ra, để chừa một lối trống tới mười sáu mười bảy trượng.

Tiểu Bát nóng ruột, vội chạy tới chỗ giá để bình khí, với tay lấy túi đạn, đếm đủ hai chục viên, tay trái cầm mười tám viên, đoạn cất tiếng nói với mọi người:

- Các vị huynh đệ thư muội. Các vị tiền bối. Xin để ý coi. (nói tới đây, chàng ngo sang phía thiếu nữ mà rằng:) Thất Thư à. Chị nhận cho kỹ nhé. Em ném hai chục viên đạn theo lối gọi là các ngôi sao châu mặt trời biết không?

Mọi người thấy bộ dạng lẳng xẵng ấy, đều rúc rích cười, còn thiếu nữ thì gất lên mà rằng:

- Khoe khoang bộ dạng cái gì. Hãy thử đi, chỉ sợ ném không trúng thôi.

Tiểu Bát đưa mắt lườm một cái, cười nhạt mà rằng:

- Thất Thư đừng coi thường tôi, nghe không? Mười chín viên đạn của tôi đều ném trúng vào chấm đen, còn một viên cuối cùng sẽ ném vào chính giữa vòng đỏ kia. Một viên nào ra ngoài kể là thua cuộc. Chỉ có nhận tỷ thí như thế chăng?

Kế Chí và Đan Lỗ Ty đều kinh ngạc, bụng nghĩ: đứa nhỏ này có vẻ nói khoác công phu nó đâu đã tới cái bậc ấy. Hai người cùng bật lên cười. Lúc đó thiếu nữ cũng cầm một túi đạn nơi tay, mỉm cười trả lời:

- Chớ khoe khoang vội. Đợi xong rồi hãy hay. Dù sao chị cũng không thua em đâu.

Tiểu Bát gật đầu nói: “Được lắm” lập tức lùi lại sau tới mười trượng, liếc mắt nhìn mọi người một cái, miệng vẫn còn bô bô nói:

- Các vị coi chừng một chút. Cái này mà phải đầu phải cổ là khóc mười ngày chưa hết nước mắt. Không tin thì cứ thò cổ ra mà chơi.

Sa Tuấn bật cười lên quát rằng:

- Có khách lạ mà mày cũng ăn nói thế à. Liệu hồn kéo lại ăn mấy cái cốc đầu bây giờ.

Tiểu Bát nhấp nháy con mắt, thụt đầu lè lưỡi một cái. Lúc ấy nó đã lùi cách xa đích tới mười ba mười bốn trượng mới dừng lại, nhả răng ra cười nói với mọi người:

- Ném không trúng, xin quý vị chớ cười.

Thứ đạn này không phải là đạn sát dùng để bắn cung mà là do các chất giấy nhẹ luyện với keo hồ. Thấy đứa nhỏ dùng chân cách xa tới gần một trăm năm mươi thước (mỗi thước hai gang tay), Kế Chí cũng kinh ngạc nghĩ bụng với cỡ tuổi ấy, dùng ngón tay mà búng viên đạn nhẹ đi xa như thế và còn trúng đích, kết quả thật là không dễ.

Chỉ thấy đứa nhỏ vận mình một cái diễn bộ điều theo mười tám bộ đứng của Thập Bát La Hán. Cứ mỗi một điệu bộ diễn ra là một viên đạn theo đầu ngón tay xé không khí nghe vù rồi phập cứ thế liên tiếp kéo dài thành một tràng vù vù... phập phập... và trên mặt cái đích cứ mỗi cái nháy mắt là thêm một viên đạn gắn vào.

Chỉ một loáng cái, mười tám viên đạn nối đuôi nhau kéo dài trúng vào đích. Cuối cùng nó quay phắt lưng trở lại, không cần nhìn đích nữa, lật tay trái ném ngược ra hai viên đạn nữa đánh trúng hồng tâm. Mọi người đều vỗ tay reo hò cả lên. Tiểu Bát quay đầu lại, rút cổ, lè lưỡi trợn mắt lên nhìn mọi người, đoạn ôm tay quyền chào và nói:

- Quý vị coi sao? Có đúng không? Ôi, Thất Thư, giờ đến lượt chị.

Mọi người nhận kỹ lại, thấy mười tám viên đạn rõ ràng đánh trúng vào mười chín cái chấm đen và một viên trúng hồng tâm. Quả nhiên là tài Bách Bộ Xuyên Dương. Kế Chí cũng không ngờ là nó ném trúng được như vậy.

Lúc ấy đã có người thay tám đích khác và Thất Thư đã mở túi đạn lấy ra hai chục viên cầm trong tay. Tiểu Bát đứng bên, trợn mắt lên mà rằng:

- Chị cũng học theo lối của em mà ném. Chớ có dùng lối láu lỉnh... Nghe.

Thiếu nữ quắc mắt nhìn trả lại, mắng rằng:

- Ai thèm học mày. Học theo mày không kể là giỏi. Coi lối ném của ta đây, gọi là Sinh Tử Mẫu Tử Liên Châu Đạn.

Tiểu Bát lác mắt, cong mồm lên nói:

- Chị đừng có lập dị. Cái gì mà gọi là Sinh Tử Mẫu Tử Liên Châu Đạn.

Chỉ thấy thiếu nữ hơi nhếch mép, hai lỗ đồng tiền hai bên má lúm hấn xuống, lông mày hơi nhướng lên, đưa mắt liếc một cái, có vẻ hơi thẹn thò và nói:

- Liên Châu đạn của ta là lối ném ra liên tiếp, cứ một cặp là hai viên phát ra, một viên đi trước một viên theo sau phải đập vỡ nát viên trước ra, chẳng những đập vỡ viên trước ra và còn phải đập trúng cái vòng đen và hồng tâm, cũng như Tiểu Bát ném vậy.

Mọi người nghe nói đều sửng sốt cả lên. Tiểu Bát lè lưỡi, trong xoe mắt lại nói:

- Ghê quá nhỉ. Chớ có lờ em. Chưa từng nghe nói có lối ném như thế.

Thất Thư quay mình chạy vụt lại chỗ Tiểu Bát đứng ném trước, vẻ mặt bẽn lễn, liếc nhìn mọi người và nói:

- Tiểu muội vụng về, chẳng bỏ làm bận mắt quý vị.

Hai tiếng “quý vị” hầu như chưa thoát khỏi cặp môi son thì cánh tay ngọc từ dưới lộn một vòng đưa thẳng lên cao, chân trái co lên như thế Kim Kê Độc Lập, lưng eo lẳng đi một cái, tay trái lật cổ tay phát đi, veo veo..., chát chát... liền một hơi, phát ra năm cặp đạn.

Mọi người chỉ thấy làn đạn xẹt đi như chớp, thành từng vệt chạy dài gần tới đích thì viên sau đập vào viên trước phá tung lên với tiếng chát chát chát... rồi phập phập... liên thanh. Mảnh đạn vỡ rơi xuống tơi bời, và trên cái đích, mười một cái vòng đen đã bị vết đạn đánh trúng.

Thế rồi giữa những tiếng vỗ tay reo hò vang dậy lên, thiếu nữ đã lẹ như cái bóng nhảy vọt người lên cao, tay trái phát ra năm cặp đạn nữa. Chân chưa xuống tới mặt đất mà năm cặp đạn đã phá không khí vỡ tung ra và cũng như lần trước đều trúng vào những điểm đen còn lại, một viên đạn trúng giữa vòng đỏ, gắn chặt vào đó.

Mọi người lại reo hò ca tụng. Cố nhiên là trong số khán giả đó không thiếu gì những tay xuất sắc, nhưng đối với một thiếu nữ mà luyện tới bậc đó, phải kể là hãn hữu lắm.

Thiếu nữ nhoẻn miệng cười, nói với mọi người:

- Tạm là múa rìu qua mắt thợ. Xin quý vị chớ cười (nàng quay sang nói với Tiểu Bát:) Thế nào? Có bình phẩm gì không?

Tiểu Bát đỏ mặt, gạt tay một cái và nói:

- Coi như chị thắng em rồi. Nhưng em chưa phục. Có giỏi tỷ thí khinh công. Nếu thắng nữa thì em mới tâm phục.

Mọi người thấy vậy đều cười rộ cả lên.

Thất Thư nghe nói thế, mày ngài cau có đưa mắt nhìn Kế Chí, thấy chàng cũng đang nhìn hai chị em tủm tỉm cười. Bèn nói với Tiểu Bát:

- Muốn thi thì thi, để chị sợ em đấy hả? Nhưng muốn thi thế nào mới được chứ.

Tiểu Bát chỉ vào những cây cọc trúc nói:

- Có giỏi chúng ta vào Trúc đào trận chơi. Thư thư có dám không?

Mọi người nghe hai chị em định thi khinh công ở trong Trúc đào trận, lại đồng thanh cười rộ lên, rồi đổ xô cả về phía trận trúc.

Thất Thư tỏ vẻ không phục bĩu môi nói:

- Dám lắm chứ, việc gì mà sợ. Nhưng giao hẹn trước, lần này mà thua thì đừng có giở mặt cù nhầy nữa, nghe không?

Tiểu Bát uốn ngược nói:

- Cố nhiên. Đại trượng phu chỉ nói một lời.

Nói xong hai tay giữ chặt lấy đai lưng, chạy vào trong trận trúc trước.

Lúc này Kế Chí và Đan Lô Ty theo mọi người đến bên Trúc đào trận. Chàng nhìn kỹ trận thế, bất giác giật mình.

Thì ra trận Trúc đào là lấy trúc chẻ ra mỏng như giấy, mỗi thanh dài chừng bốn thước sáu, bảy tấc, đầu vót nhọn như mũi dao, sắc bén vô cùng. Nếu không phải là người khinh công vào bậc uyên thâm tháo nghệ thì dầu đứng lên cũng khó, chớ còn nói gì đến chuyện đấu chưởng ở trên đó.

Hai người đều hết sức bội phục, mới biết trong Ngọa Mi Trang này, người nào cũng đều tuyệt nghệ kinh nhân, cả đến đôi chị em bé tí kia mà thân thủ cũng đã đến bậc ấy rồi, thì đủ rõ.

Vừa nghĩ tới đây, Tiểu Bát đã đứng từ phía đằng xa xa, lấy thế uốn cong lưng một cái, chỉ nghe vút một tiếng, thân hình như mũi tên lao đi, dùng ngón Kim Lý Lượng Tích thoát hai cái, hai bàn chân đã đứng vững trên hai cây đao trúc.

Chân cây đao trúc mỏng như giấy bị uốn cong hẳn xuống, rồi cứ chao đi chao lại mãi, không sao đứng yên được.

Chú bé Tiểu Bát lúc đầu cũng chỉ định khoe tài một chút, nào ngờ thanh trúc yếu quá không chịu nổi, cậu loạng choạng vội nhảy qua bốn năm thanh trúc khác suýt nữa là te nhào. Được cái môn khinh công Tiểu Bát cũng không đến nỗi dở nên còn tự đề chân khí, giữ vững được thế đứng. Lúc này mặt cậu đã tái mét, nhưng còn gọi chị:

- Thất... Thất Thư, sao còn chưa lên đi?

Mọi người lại cười ồ lên, Kế Chí đứng ngoài chú ý xem kỹ trận đao trúc, thấy cách thức cũng giống như trận Mai Hoa thung. Chàng biết người luyện công phu này, cần nhất là phải dồn hết tinh thần, lặng tĩnh ý chí, nếu như khí đã đuối thì tinh thần phải tán, thần đã tán thì tinh lực cũng suy. Vừa rồi Tiểu Bát vừa nhả lên lên trận, thoát mới đầu đã phạm vào cấm kỵ của quyền gia, nên mới bị thất bại. Năm ngoái Kế Chí theo thầy ở Nga Mi sơn đã từng tập qua công phu này nên thấy hai cô cậu bé thách nhau thi tài, bất giác chàng cũng thấy cao hứng.

Còn đang nghĩ ngơ chợt thấy Thất Thư sẽ mớm hai đầu ngón chân xuống đất, thân hình nhẹ như chiếc yến, bay lên đậu trên ngọn đao trúc.

Thất Thư lúc đó có vẻ là một tay cự phách, vừa đặt chân lên ngọn trúc đao đã cười nói với Tiểu Bát đệ:

- Tiểu Bát đệ sao không nhảy nhót biểu diễn đi? Trận này nhất định là em phải thua rồi.

Dứt lời thân hình phiêu phiêu, diễn một vòng từ bên trái qua bên phải. Tiểu Bát cũng chuyển mình nhưng lộn ngược chiều từ bên phải vọt qua bên trái. Cả hai không di chuyển vào giữa, một người vọt đi theo hướng tây nam, một người bay đi theo hướng đông bắc.

Biểu diễn thân hình trên trận trúc đao, không thể bước đi theo từng bước ngắn, cũng không theo bước quá dài. Con mắt lúc nào cũng nhìn bao quát lấy trận thế chớ không dám nhìn xuống bước chân mình.

Hai người diễn quanh trận một vòng, kế đó lần vào giữa trận. Tiểu Bát nóng lòng quyết thắng, bụng nghĩ ta phải tranh tiên mới được và ra đòn trước. Bụng nghĩ, chân vọt đi, miệng quát:

- Đánh.

Một ngọn Kim Báo Chưởng theo với tiếng quát tống thẳng ra phía Thất Thư đang tiến đến. Thất Thư vội dùng ngọn Bảo Hồ Quy Sơn giải phá thế công của Tiểu Bát.

Đại phàm, biểu diễn đấu quyền thuật trên Trúc đào Mai Hoa thung này, nếu hai bên cách xa nhau quá tầm tay đánh ra một chút thôi, cũng không dám đánh ra hoặc tầm đánh gần quá cũng không ra đòn được. Hễ vừa đứng vững là phải ra đòn, nếu chân chưa gấn thì đòn chớ phát ra. Kỵ nhất à đòn phát ra không tới vào đầu cả, hoặc chân khí bị chìm không đề lên được, như vậy dù đối phương không thừa cơ lấn đòn mà tự mình vì hụt đòn, vì khí trọc trầm mà lộn cổ xuống đất. Đó là bí quyết đấu nhau trên Mai Hoa thung.

Lúc này hai người đã từ hai phía cùng chạy về cùng một chỗ. Thất Thư lật mạnh bàn tay trái dùng nửa ống tay áo phất dứ vào mặt Tiểu Bát đệ.

Tiểu Bát đệ cũng cũng biết đó chỉ là một chiêu đánh hư nhưng lại không dám không đề phòng, vì thủ pháp đó chính là Bàn Tử Thủ. Chiêu này trong quyền pháp gọi là “Biến thực làm hư, biến hư làm thực” khiến cho người ta không biết đâu mà lường. Nếu đối phương cho đó là đòn đánh dứ, thì rất có thể nó lại biến thành thực, còn nếu cho là thực mà đánh lại thì luôn luôn bị nó biến thành hư chiêu. Vì thế nên rất khó đối phó.

Thất Thư tay trái đánh dứ một đòn, tay phải dùng mấy ngón theo lối Độc Xà Tầm Huyệt Thủ bắt thành linh điểm vào yết hầu Tiểu Bát đệ.

Tiểu Bát đệ giật mình, vội né về phía bên trái, thốt nhiên duỗi tay trái ra, cắt ngang cổ tay ngọc của Thất Thư. Thất Thư quát:

- Đi xuống.

Tiếp theo tiếng quát, chân trái nhảy chéo qua bên phải rồi dùng ngọn Kim ty đao chiến uyển gờ cánh tay Tiểu Bát đệ ra. Tiểu Bát đệ đã không đánh được người, lại bị người hiếp chế, hấn vội lách sang bên cạnh, nhưng Thất Thư lúc này đã nghiêng mình phất tay áo lên trúng ngay vào lưng Tiểu Bát đệ, chân nàng đồng thời nhảy qua ba thanh đao trúc tiến lên.

Lúc này họ đã đuổi nhau đến trước mặt Kế Chí. Kế Chí thấy tình hình như vậy, tính trẻ thơ chột nổi dậy, lại vừa gặp lúc Tiểu Bát đệ cứ đưa hai cánh tay bơi về phía sau, vì cậu đã lùi ra đến mép trận, nếu còn lùi nữa thì phải nhảy ra ngoài trận.

Kế Chí uốn ngực hít một hơi dài, rồi thừa lúc mọi người đang mãi miết trông thế trận, chàng hướng vào phía sau lưng Tiểu Bát đệ lúc này sắp té ngã, thả ra một luồng hơi thật mạnh.

Tiểu Bát đệ xem chừng không sao đứng vững được nữa, cậu thẹn quá, mặt đỏ như gấc, chột thấy từ phía sau một luồng sức mạnh xô mình về phía trong, làm cho thân hình

đứng vững lại được, bèn thừa thế tiến thêm lên hai ngọn trúc đao nữa, cũng chẳng kịp ngoái lại xem ai giúp mình, chỉ vênh mặt bảo Thất Thư:

- Chưa ngã xuống thung, chưa kể là thua.

Nói xong mới quay đầu lại, thì ra đứng bên mình chính là vị nho sinh công tử đang nhìn mình, gật đầu cười tủm tỉm. Hắn bất giác vừa sợ vừa mừng.

Thất Thư dinh ninh một chiêu này là đánh ngã được Tiểu Bát đệ không còn nghi ngờ gì nữa, ai dè chỉ trong nháy mắt, Tiểu Bát đệ chẳng những không bị ngã lại còn tiến lên được, thì rất lấy làm kinh lạ.

Kế đó lại thấy người em ngơ ngác nhìn về phía sau, nàng cũng đưa mắt trông theo chính gặp lúc Kế Chí đang gật đầu mỉm cười, nàng chợt hoảng nhiên tỉnh ngộ.

Khi nghe Tiểu Bát nói xong, nàng chợt ửng hồng đôi má, đưa mắt nhìn Kế Chí rồi nói:

- Được rồi, thôi xí xỏ không kể nữa, chờ thi xong, chị muốn được nói chuyện với vị bằng hữu tốt bụng giúp em vừa rồi.

Kế Chí giật mình ngẩng lên nhìn Thất Thư, thấy nàng cũng đang nhướn đôi mắt nhung đen láy nhìn mình, trên môi thoáng nở một nụ cười tình tứ.

Lúc này các vị tiền bối có mặt tại đó đã hiểu rõ đầu đuôi, lại nghe Sa Tuấn cười ha hả, nói với Thất Thư:

- Con bé này ăn nói chẳng làm sao. Cái bộ mày mà dám thách trận với người ta ư? Mày định lớn hơn người ta chắc?

Nói xong lại nheo đôi mắt nhìn Kế Chí cười. Kế Chí ngượng quá, mặt đỏ bừng bừng, bối rối không biết xử sự thế nào cho hợp lý.

Không ngờ chỉ một phút cao hứng mà lại sinh lăm chuyện phiền phức, lại thôi không khéo đến phải phô dốt ra một lúc mới xong.

Chàng đưa mắt nhìn trộm Đan Lỗ Ty và Sa Niệm Từ, thấy hai nàng cũng đang nhìn mình cười chúm chím. Chàng không biết tính sao, đành cũng phải cười gượng đáp lại.

Trên đao trúc trận lúc này, trận đánh lại bắt đầu tiếp diễn. Tiểu Bát đệ định cố gắng vót vát lại thể diện, nên có bao nhiêu tài nghệ đều đem ra thi thố hết. Thất Thư thấy thế cũng không dám coi thường, phải chú hết tinh thần để phòng từng tí.

Hai người đều trở hết tài nghệ, lúc lui lúc tiến, lúc hợp lúc phân, kinh phong vù vù, áo quần phấp phới.

Toàn võ trường đều hồi hộp nín thở. Tiểu Bát đệ thấy Thất Thư phóng hụt một chiêu, bèn quát to:

- Đánh này.

Cái bóng bé nhỏ của cậu tiến một bước, dùng chiêu Đại Bàng Đơn Triển Xí vung cánh tay đánh vào sườn Thất Thư.

Thất Thư giật mình, vội nhảy ra ngoài tránh thoát, Tiểu Bát đệ tiến thêm bước nữa, rồi dùng chiêu Mò kim đáy biển, tay phải thuận thế nhắm bụng Thất Thư đánh tới.

Hai thế nhanh như luồng chớp, không ngờ Tiểu Bát đệ hầy còn ngón đòn ác liệt như vậy, ai cũng cho lần này thế nào Thất Thư cũng bị đánh bật ra khỏi trận.

Nhưng Thất Thư may được Tổ phụ thương yêu, truyền cho nàng một thân công phu tuyệt đỉnh. Lúc nàng chỉ khẽ xoay mình, đầu ngón chân bên phải khẽ ấn lên ngọn thanh trúc, trông khác nào như một con bướm bướm xuyên qua.

Thành ra ngón đòn lợi hại của Tiểu Bát đệ chỉ đánh qua bức quần lụa của nàng. Nhưng lúc đó Thất Thư đã thi triển ngón Thiên ám chuồng ngấm xô mạnh một cái vào cánh tay Tiểu Bát đệ.

Tiểu Bát đệ định chống lại, nhưng không được, gia chí dĩ vừa rồi, nhân đánh hụt một chuồng, bước chân hơi nặng, lại bị Thất Thư lừa thế đẩy mạnh, thành thử không sao đứng vững lại được.

Trong lúc kinh hoàng, cậu bé nhảy ra xa tám chín thước, bay ra ngoài trận.

Tiểu Bát đệ vừa đứng xuống mặt đất, mặt đỏ bừng bừng, lườm cô chị một cái rồi cắm đầu chạy mất.

Lúc này bốn phía tiếng vỗ tay như sấm. Kế Chí và Đan Lỗ Ty cũng vỗ tay theo.

Thất Thư đã thắng trận, còn không chịu xuống ngay, lại đứng trên đài chúm chím cười, cất tiếng thỏ thẻ:

- Tiểu muội xin mời vị hảo tâm nào cứu xá đệ vừa rồi ra trận đài so sánh thân thủ.

Nói xong, lại quay về phía Sa Tuấn hỏi:

- Đại gia, cháu làm thế có được không?

Kỳ thật thì phần đông cử tọa, ai cũng muốn được xem tài nghệ của Thạch Kế Chí, một cao đồ của Thượng Quan tiên sinh, vị đệ nhất kỳ nhân trong giới Võ lâm đương thời, nên khi nghe Thất Thư thách trận Kế Chí, thì đều tỏ ý tán thành. Duy có Sa Niệm Từ là có vẻ ngần ngại, nàng bảo Thất Thư:

- Thất muội phải cẩn thận, chuyện này không thể đùa được đâu.

Sa Tuấn thủng thỉnh bước đến bên Kế Chí cười khanh khách nói:

- Thế nào Thạch lão đệ? Có người đang thách trận kìa.

Kế Chí giả vờ không hiểu hỏi lại:

- Cô ấy gọi... gọi ai thế ạ?

Sa Tuấn lại cười khanh khách, vỗ lên vai chàng nói:

- Lão đệ đừng giả vờ... Ngón Mãng Ngưu Khí Công lợi hại thật. Lão đệ ra trận cũng nên nường tay đôi chút. Con bé này là cháu Kim Dịch Sách Hác Tuyết Hạc, ông nó không phải tay vừa, đừng có trâu vào mà phiền lắm đấy.

Kế Chí nghe nói mới biết câu chuyện vừa rồi không thể che mắt được ai, chàng đỏ bừng mặt, đưa mắt nhìn thiếu nữ đang đứng trên trận trúc đào, thấy nàng nhìn mình mỉm cười, lại tựa hồ hơi có vẻ sốt ruột.

Chàng lại thấy cặp mắt của mọi người xung quanh đều đổ dồn vào mình, chàng biết có trốn cũng không thoát, đành phải gượng cười nói với Sa Tuấn:

- Thôi thì tiểu đệ đành phô cái xấu ra vậy, mong chư vị tha thứ cho.

Mọi người thấy chàng nhận lời, lại reo âm lên. Kế Chí bèn nhún mình nhảy lên trận trúc, ung dung như người đi trên đất liền, thân hình không hề nghiêng ngả, mọi người đứng xem đều tấm tắc khen thầm.

Danh gia thân thủ quả nhiên cũng có khác người. Thoáng chốc trong võ trường đều im phăng phắc, không nghe thấy một tiếng động. Chàng nhấc một chân lên, chỉ để một chân giẫm lên trên đầu thanh trúc nhỏ bằng ngón tay út, vòng tay cười nói với Thất Thư:

- Tại hạ chẳng có chiêu gì gọi là tuyệt nghệ, xin cô nường nới tay cho.

Thất Thư thấy Kế Chí nhảy lên trận bằng lối ấy đã giật mình, lại thấy chàng vòng tay thi lễ, bất giác đỏ mặt, bẽn lẽn cười nói:

- Đâu dám thế. Thạch thiếu hiệp nên nới tay cho tôi mới đúng.

Nói xong đứng ra chỗ khác, quay mình sang bên phải một vòng, đôi gót sen đã nhẹ nhàng đứng lên đầu ngọn đào trúc.

Đầu ngọn trúc đào chỉ chao đi chao lại vài cái, rồi lại đứng thẳng lên, thân hình vững như bàn thạch.

Kế Chí khoanh tay trước ngực, đứng thẳng người trên thanh trúc, mắt dăm dăm nhìn Thất Thư, thân hình không hề rung động.

Thất Thư lúc này đang từ bên phải quay về. Kế Chí nhận rõ nàng từ càn cung định đổi sang khảm cung, rồi quay về chỗ cũ, chuyển sang cung tốn.

Kế Chí ngằm ẩn chân lên đầu ngọn trúc, tung mình nhảy qua ba bốn ngọn, đứng lên cung Tốn, rồi bất thần xoay mình lại, ngằm vận chân lực đan điền, dùng ngọn Vân Long Thám Trảo, quát lên một tiếng:

- Mời cô nương tiếp chiêu.

Dứt lời chàng vung chưởng đánh ra, kèm theo một luồng kinh phong rất mạnh. Thất Thư uốn mình tránh khỏi, đổi chân đứng sang ngọn trúc khác, duỗi hai ngón tay phải cắt mạch môn Kế Chí. Kế Chí không tránh chỉ tách hai ngón tay ngằm dùng sức Kim Cương Chỉ Lực cắt ngang đôi ngón tay của Thất Thư.

Đừng nên khinh thường sức hai ngón tay bé nhỏ, cứ lấy công phu của Kế Chí lúc này mà nói, thì dẫu một cây gậy gỗ lớn bằng cổ chân mà bị hai ngón tay ấy cắt cũng phải gãy.

Thất Thư cũng biết đó là một chiêu lợi hại, nên giật mình kinh sợ vội thu tay về sau. Kế Chí không nhường, tiến thêm một bước về mé trái, tay tả dùng ngọn Đan Suy Chưởng, nhắm thẳng sườn Thất Thư đánh tới.

Thất Thư cũng chẳng vừa, trong lúc Kế Chí dùng ngọn Đan Suy Chưởng đánh ra, nàng nhảy lên tránh về bên phải, gót chân giẫm lên đầu thanh trúc, xoay mạnh một cái, đã đổi sang bộ vị khác.

Chỉ thấy chân phải nàng bám hờ trên đao trúc, hai tay đưa ra, dùng trọng lực Bài Sơn Vân Chưởng, nhắm Kế Chí đánh tới.

Nếu như quần thảo trên mặt đất thì Kế Chí thừa sức tiếp nhận một đòn ấy. Nhưng trên trúc đao trận thì khác, chàng không dám chơi ngỗ, chỉ lờ một chút, chẳng riêng đối phương bị té xuống đất mà mình cũng bị nhào theo. Vì thế một ngọn Bài Sơn Vân Chưởng của đối phương vừa phát ra, chàng lập tức thụp người xuống né, trong khi đôi bàn tay trắng muốt của Thất Thư cuốn theo một luồng gió mạnh vèo qua đầu chàng. Võ nghệ của Thất Thư không phải tầm thường.

Hằng ngày, trong hàng chị em của nàng thật không mấy ai dám đối chưởng với nàng, cho nên ngay từ ngay lúc đầu so chưởng với Kế Chí, nàng yên trí rằng thế nào cũng đánh bại đối phương dưới chưởng lực của mình. Lúc này thấy Kế Chí co đầu rút cổ như vậy, Thất Thư mừng lắm, lập tức khom lưng lại hơi gần mình về phía sau.

Bốn ngọn trúc đao dưới chân nàng bị sức ép uốn cong veo và kêu lên rắc rắc, trong khi hai tay nàng chấp ở trước ngực theo thế Đồng Tử Bái Quan Âm từ trên giáng xuống.

Mười ngón tay từ trên không xĩa xuống theo lối Ấn Tề Dao. Ngọn đó phát ra khiến mọi người đều kinh hãi nghĩ rằng Kế Chí dù tài giỏi bằng trời cũng bị té dòn xuống dưới trúc đào trận, vì lúc đó chàng đang lom khom sụp mình xuống dưới, dù cho tránh né lanh lẹ đến đâu cũng bị chỉ phong của mười ngón tay bao trùm trong phạm vi năm thước rộng.

Trong cái tình thế nguy ngập như ngàn cân treo sợi tóc, chỉ nghe Kế Chí la lên: “Chơi khá lắm”, bàn chân chàng gập cong như móc câu bám lấy bên trên mép ngọn trúc đào, còn chân phải xoạc rộng ra khẽ mồm đầu ngón chân đặt lên một ngọn trúc đào khác người theo sang bên phải với một tốc độ lẹ hơn điện chớp, toàn thân nằm ngang ra, dùng ngay ngọn trúc đào làm cột trụ quay vào đi một vòng như cánh chong chóng vậy. Thật ra cũng chẳng ai nhận ra bộ pháp của chàng biến hóa cách nào. Chỉ thấy toàn thân chàng vọt đi và ngã hẳn người ra, mọi người đều nghĩ rằng chàng bị chưởng phong của Thất Thư đánh ngã xuống nên đều rú lên một tiếng. Nhưng rồi mọi người trở mắt ra nhìn, vì thấy chàng không bị té mà thân chàng nằm ngang ra xoay tròn chung quanh một ngọn trúc đào.

Thất Thư càng kinh hãi hơn, nàng không ngờ đối phương như ma như quỷ thoát mình khỏi chưởng phong lăng lệ ấy của nàng. Trái lại chính nàng cúi mình từ trên đánh xuống, lại nhân trong lòng kinh hãi, thành thử nội khí không đề lên, trọc khí chìm xuống, ngọn trúc đào dưới chân nàng trước kia đã bị dòn hơi con xuống nay lại cong hẳn đi, nghe rắc rắc liên hồi. Cũng may là môn khinh công của nàng rất cao siêu, lập tức lưng eo lật trả lại, thân mình vọt đi liền, chuyển sang bộ vị khác.

Tới đây nàng mới tự hối là đã coi thường đối phương, không ngờ công phu của chàng cao tới bậc khó có thể tin được.

Kế Chí dùng lối Túy Đảo Kim Chi là một công phu mà trong hàng võ lâm ít thấy dùng tới, tránh khỏi ngọn đòn ác hiểm của Thất Thư rồi chàng không khỏi kinh dị và đồng thời cũng lấy làm tức là đối phương chơi lối ngổ ngáo đến thế. Bản tâm chàng là có ý cùng nàng biểu diễn câu vui. Nếu quả tình chơi thật thì nàng đã bị hạ từ lâu rồi, không ngờ nàng lại chơi thật sự, chàng nghĩ thầm, có lẽ con bé này tưởng là mình sợ nó chăng?

Nghĩ tới đó chàng hơi cau mày, mượn cái đà đang xoay như chong chóng ấy, lập tức đề khí đan điền, bật dựng người lên, hai tay khuynh tra, mình xuống thấp theo lối Mạnh Hổ Phục Thăng trong khi toàn thân đứng vào một đầu chân trái, còn chân phải theo lối Thiết Ngưu Canh Địa, đưa lên trước, lia một cái nhắm quét vào phía dưới đối phương.

Tất cả bấy nhiêu động tác liên tiếp biểu diễn ra trong nháy mắt. Thất Thư hoảng vía, vội dón nguyên lực lại đầu bàn chân mớm xuống một cái, ngọn trúc đao theo đi, thân mình mượn đà bốc vọt hẳn lên cao. Lúc ấy Kế Chí có ý quyết định không để cho nàng thoát khỏi phạm vi chi phối của mình nữa. Chỉ thấy chàng vươn lên một cái, vọt mình ra khỏi chỗ bốn ngọn trúc đao và tài tình nhất là thân hình như viên đạn xẹt ngang, đã sớm bay tới bộ vị của cung Ly, chính là chỗ mà Thất Thư cũng định hạ mình xuống.

Không ngờ là thân pháp của chàng lanh lẹ hơn đã tới trước chiếm mất chỗ rồi, Thất Thư lúc đó mình lơ lửng trên cao, biết rằng bị lâm vào tình thế nguy khốn, chỉ còn một lối là rơi xuống đất thôi.

Nhưng trước sau là vẫn quyết ý là phải đánh bật cho kỳ được đối phương xuống đất mới hả, Thất Thư vốn gan dạ bình tĩnh, giữa lúc nguy cấp ấy nàng vẫn chí quyết ăn thua, lập tức hai chân chắp lại thu ở dưới bụng biến thành cái thế Chim Ưng Cắp Thỏ, lao thẳng người xuống nhắm thộp lấy ngực Kế Chí.

Kế Chí bật cười ngĩ thầm:

“Con ranh này ghê gớm thật. Dám múa rìu qua... mắt thợ.”

Ngĩ vậy chàng vẫn không chút động cựa, chàng biết rằng nếu lỏng mình tránh né thì lập tức nàng từ trên không đối đòn kịp và mình bị lấn áp ngay.

Hai bàn tay Thất Thư từ trên thả xuống đã chạm tới lần áo ngoài nơi ngực chàng rồi, hai chân chàng vẫn y nhiên bám lấy đầu ngọn trúc đao, chỉ khẽ rung vai một cái, bao nhiêu đốt xương ở nửa phía trên người đều như bung nổ cả ra.

Lối Phân Cơ Tả Cốt Thuật ấy, nếu không phải bậc nội công thượng thừa thì không thể vận dụng được. Nhất là đang đứng chênh vênh trên ngọn trúc đao mà vận dụng lối đó, quả nhiên là công phu siêu phàm, khiến người coi đều thất kinh lè lưỡi.

Nguyên do thuật Phân Cơ Tả Cốt có thể dùng ứng đối với bất cứ những lối Cầm nã nào, một khi vận dụng lên thì dù đối phương có chộp trúng và da thịt, nhưng sẽ trơn tuột đi như chộp phải da mặt trống căng vậy. Luôn cả thuật điểm huyết của đối phương cũng vì thế mà vô hiệu, vì vị trí huyết đạo, kinh mạch và gân xương của mình đã thay đổi, di lệch cả đi.

Thất Thư chộp vào ngực chàng một cái, mười ngón tay của nàng trơn tuột đi và lạc cả chỗ, nàng rụng rời hết vía dù có muốn biến đổi qua đòn khác cũng không kịp nữa và chỉ còn một lối là tước người đi vắng mình bay lướt ra ngoài trận trúc đao. Đó là nhờ ở môn khinh công của nàng có căn bản, lưng eo cong đi, hai bàn tay xòe ra, cố đề khí lên để khỏi rớt tòm xuống.

Nàng vừa hã, sợ đến xanh lè cả mặt, vừa thẹn. Chân vừa chạm đất, vội ngẩng lên nhìn, thì ủa lạ, đối phương cũng biến mất dạng. Chợt nghe phía sau lưng, tiếng chàng vừa cười vừa nói:

- Ngón đòn Phi Ứng Bộ Thỏ của cô nương hay quá. Tại hạ tự thẹn không bằng...

Thất Thư giật mình quay đầu lại, bất giác đôi má đỏ như gấc chín, thì ra không biết Kế Chí đã rơi xuống phía sau mình từ bao giờ, lúc này miệng chàng vẫn nở một nụ cười, rõ ràng là chàng vẫn giữ thể diện cho mình, cố ý xuống trợn trước, người ngoài trông vẫn tưởng mình mình đã gạt được đối phương ra khỏi trận.

Nhưng thật ra thì võ công của mình đâu phải đối thủ của Kế Chí, chàng có ý nói tay, không những không hại mình mà còn cùng nhảy ra khỏi Mai Hoa thung, khiến người ngoài không rõ ai thua ai được. Cái độ lượng dung nhân ấy ai mà không phục?

Nàng vừa cảm kích, vừa ngượng ngùng, hướng vào Kế Chí chúc câu vạn phúc, rồi nói:

- Thạch huynh chưởng hạ lưu tình, tiểu muội thật không phải là đối thủ.

Nói xong bẽn lễn cúi gằm mặt xuống không dám ngẩng lên. Những người đứng xung quanh không thiếu gì tay cao thủ, nhất là mấy ông già thấy tình hình như vậy, ai cũng kinh sợ. Thần Thủ Bồ Đề Sa Tuấn chợt cười ha hả bảo Thất Thư:

- Con bé này vô lễ quá. Ai bảo mày gọi là Thạch huynh? Con chưa xin lỗi Thạch sư thúc hả?

Kế Chí đỏ mặt xua tay định ngăn lại Thất Thư đã rón rén gót sen, bước tới trước mặt cúi đầu vái dài, thỏ thẻ thưa:

- Đệ tử Hác Thiếu Hoa xin lỗi sư thúc, vừa rồi đệ tử...

Nói tới đây, ngượng chín cả người không sao nói tiếp được, Kế Chí vội đáp lễ rồi nói;

- Cô nương đừng nhún mình quá. Tại hạ tuy được nhờ quang vinh sư môn, nhưng không khi nào dám tự coi mình là bậc bề trên. Cô nương cứ gọi là Thạch huynh cũng được.

Nói vừa dứt lời, Sa Tuấn lắc đầu:

- Lão đệ khách sáo thế không được. Thượng Quan lão tiền bối là một bậc cao nhân đệ nhất trong giới Võ Lâm hiện thời, dẫn đến ba vị lão nhân gia nhà ta cũng còn phải tôn người là bậc tiền bối. Lão đệ khiêm tốn như vậy, chẳng là một chuyện tức cười ru?

Thất Thư Hác Thiếu Hoa lúc này đã lui ra, đứng chung với bọn chị em, Sa Tuấn thấy trận đấu đã bị thua về tay khách lạ thì cũng có vẻ ngượng ngùng, bèn vòng tay nói với Kế Chí:

- Công phu của lão đệ đã đi tới chỗ cùng tột, nhưng cứ theo con mắt nhận xét riêng của ngu huynh thì vừa rồi lão đệ chưa hề dùng đến sở trường. Nếý lão đệ không chê thì ngu huynh xin được hầu tiếp vài chiêu, nhân tiện cho tụi trẻ con được mở rộng tầm mắt, chẳng hay lão đệ nghĩ sao?

Kế Chí nghe nói chỉ thầm kêu khổ. Chàng đã biết từ trước là chạm đến tụi con nít, vì thế nên khi ra tay, vẫn phải hết sức nương nhẹ, giữ thể diện cho đối phương ai ngờ vẫn không sao tránh thoát.

Chàng vừa là khách, lại vừa cốt đến để thỉnh tội với Tam Lão, lẽ đâu lại dám vô lễ làm cho người ta giận thêm? Nên khi nghe Sa Tuấn hỏi vậy, chàng chỉ đỏ mặt tía tai, bước lùi lại một bước cười nói:

- Sa huynh đừng nói đùa, tiểu đệ là hạng mọt học, thật không phải là đối thủ của Sa huynh.

Sa Tuấn cau mặt, tỏ ý không bằng lòng, nói:

- Nếu lão đệ cho rằng hai tay ngu huynh không kham nổi một cái đấm của lão đệ thì thôi cũng được...

Nói đến đấy chợt ngừng lại, cười nhạt một tiếng, Kế Chí thấy vậy, lại đưa mắt nhìn trộm Đan Lỗ Ty và Sa Niệm Từ cầu cứu.

Chỉ thấy họ cũng đang nhìn mình mỉm cười gật đầu. Chàng không biết làm thế nào, đành thở dài một tiếng rồi nói với Sa Tuấn:

- Tiểu đệ chỉ nghĩ địa vị mình là khách và cũng tự lượng sức không phải là đối thủ của lão huynh. Nay nếu Sa huynh không chịu lượng xét thì tiểu đệ cũng đành phô cái dốt ra vậy. Còn mong Sa huynh nới tay cho đôi chút.

Sa Tuấn thấy Kế Chí đã trúng kế khích tướng của mình, sắc mặt lại tươi cười, cầm tay Kế Chí nói:

- Lão đệ đừng nhún mình, bất quá chúng ta chỉ lưu chút thủ pháp làm bằng chứng thôi. Nhưng ở trên trận trức đao khó thi triển được thân thủ kinh nhân, ta phải đổi trò chơi khác mới thú.

Nói xong lại cầm chiếc điều thuốc đưa lên miệng hút vài hơi, rồi quay sang phía bên, đi trước dẫn lối.

Kế Chí đành phải đi theo. Quần chúng cũng ồ ạt kéo nhau đi xem. Sa Tuấn đang đi chợt đứng lại trước một cái hố cát rất lớn, mặt hố vuông vắn chừng ba trượng, trong chưa toàn cát, sâu có hơn một thước.

Đây là một thứ cát trắng nhỏ mịn, trên sân phẳng như mặt nước hồ không gợn sóng. Kế Chí đang ngẫm nghĩ không biết ông lão này định làm trò gì. Chỉ thấy ông lão cười hì hì đứng bên hố cát, đưa ngón tay khê cách không điểm một cái, tức thì mặt cát chỗ ấy bị lõm xuống thành một hố nhỏ.

Sa Tuấn quay lại nói với Kế Chí:

- Vừa rồi ngu huynh xét thấy môn khinh công của lão đệ đã cao siêu tột bậc, nhưng vì ở trên trận trúc đào nên không sao thi triển được hết sở trường. Bây giờ ta so quyền cước ở trên mặt cát, chắc sẽ dễ dàng hơn.

Kế Chí lúc này hoảng nhiên tỉnh ngộ thì ra ông già muốn so thân thủ với mình trên mặt cát.

Loại công phu này chàng tuy chưa học bao giờ nhưng hồi xưa đã từng đi theo con Tiểu Kim ở trên đỉnh núi Nga Mi trèo cành, xuyên lá, trượt tuyết, nhảy dây, về mặt khinh công đã đi đến chỗ tuyệt đỉnh kinh nhân, chàng rất tự tin rằng dù bây giờ có phải thi triển trên mặt cát, chắc cũng không đến nỗi thua nhục. Nên khi nghe Sa Tuấn nói thế, chàng chỉ cười trả lời:

- Ý kiến Sa huynh, tiểu đệ không dám trái lệnh, nhưng không biết cách tỷ thí thế nào?

Sa Tuấn đưa cái tẩu thuốc lá cho một người đứng sau lưng, rồi nói:

- Ta cùng đứng ở giữa so chưởng, lấy năm mươi chiêu làm hạn định, nếu hết năm mươi chiêu mà không phân thắng phụ thì lúc ấy lại xem vết chân nông sâu của mỗi người mà định cao thấp.

Kế Chí gật đầu, chợt lại nói:

- Nhưng làm thế nào mà biết vết chân nào là của ai?

Sa Tuấn cười ha hả nói:

- Lão đệ hỏi câu ấy đủ thấy là người cao minh. Nhưng điều đó lão đệ khỏi lo, ngu huynh đã có cách.

Nói xong ngoảnh lại gọi Sa Niệm Từ:

- Con vào lấy hai đôi Thủy Giao hài ra đây.

Sa Niệm Từ vâng lệnh chạy về, một lát mang ra mấy đôi hài đế mỏng đặt lên mặt đất, cười nói với Sa Tuấn:

- Con không biết chân Thạch sư thúc to nhỏ thế nào nên lấy thêm mấy đôi để sư thúc chọn.

Lúc này Sa lão đã xâu chân vào giày. Thạch Kế Chí cũng cảm ơn Sa Niệm Từ, rồi lựa lấy một đôi.

Không ngờ tay vừa cầm vào đôi giày, mới biết giày sơn bằng một loại keo nước, dính nham nháp, chàng chợt hiểu rõ sự tình. Sa Tuấn cười nói:

- Khi tỳ thí xong, giày dính cát nhiều hay ít, có thể xem đó mà biết nông sâu thế nào.

Lúc này tất cả mọi người đều đã vây quanh hố cát kín như bưng, ai nấy đều ngong ngóng chờ xem hai tay cao thủ trở những ngón tuyệt kỹ.

Sa Tuấn cởi bỏ áo ngoài, nhìn Kế Chí cười nói:

- Chúng ta lên thôi.

- o O o -